

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפני זרעו

ספר
תְּשׁוּבַת הַזֶּהָר

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 32

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

תודת הזוהר הקדוש - מהדורה חדשה חשע"ג

זוהר ללא הפסקה
בלשון הקודש

1
מס' דיסק

שיעורים רצופים
הקדמת הזוהר
ופרשת בראשית

14
שעות
mp3

לצפיה: YouTube
ב"אריה ברדה"

100
ש"ח

מפי הרב: אריה ברדה
קריאה רדיופונית

בשיתוף עם
מפעל הזוהר העולמי

www.aryebarda.co.il
054-4577956 או 054-4577956

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

9
שעות

mp3

לצפיה: YouTube
ב"אריה ברדה"

50
₪

תרומה לרשב"י

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופונית

-מסכת שבת ב'-

מדף פ"א עד דף קנ"ז
כל שעור בנפרד

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.aryebarda.co.il
054-4577956 או 054-4577956

כל הכפחות שמורות אין להעתיק, ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באינטר: www.aryebarda.co.il

תשובת הזוהר

בו יבאר מאמר הזוהר הקדוש שכל הגאולה תלויה בתשובת ראשי עם ישראל, או בחבורה אחת קדושה של ישראל

זוהר חדש

(פרשת נח דף כט ע"ב - ל' ע"א)

רבי פתח בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך הוא, וישלח את הערב, דאמר רבי פנחס, כתיב (ש"ב טו יד) ויאמר דוד וכו', קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום. ואף על פי שברח, מאי כתיב ביה, (תהלים ג א) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. ואף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו, לא מנע עצמו מלומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא, ולשוב ולהתחנן לפניו. וישלח את הערב, זהו דוד, שהיה קורא עמהן תמיד בערב.

דבר אחר, הערב שבא מיהודה, שנקרא ערב, שנאמר, (בראשית מג ט) אנכי אערבנו. הערב כתיב, בלא וא"ו. אמר רבי פנחס, למה נקרא שמו ערב, שהיה הולך בהרים בערב. והיינו דאמר לשאול, (ש"א כו ב) באשר ירדף הקרא בהרים. אמר לו, שמתני להיות בקורא בהרים, כתיב הכא קורא, וכתיב התם, (תהלים קמ"ז ט) לבני ערב אשר יקראו.

ואמר רבי פנחס, בא וראה מה בין מלכי יהודה למלכי ישראל. שלח הקדוש ברוך הוא לדוד, ונגרשו ממלכותו, ומיד שב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא. ואל תתמה על זה, ואפילו מנשה מלך יהודה, שהיה רשע, מיד שב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, ולקח אומנות אבותיו, ושב למלכותו.

וזהו שבא הכתוב להורות, וישלח את הערב, זה דוד, שהיה קורא תמיד בערב, ושלחהו הקדוש ברוך הוא ממלכותו, והוציאו מביתו, ומה כתיב ביה. ויצא יצוא ושוב. דכתיב, (ש"ב טו ל) ודוד עלה במעלה היתים עלה ובוכה וראש לו חפוי. היה יצא ושב בתשובה, ומתודה על חטאתו, ומבקש רחמים עליהם, וידע כי חטאתיו עשו לו שגשול ממלכותו ונגרש.

ובכל דבר ודבר דחטאה גרים במלכותו, או בישראל, היה תולה הדבר בו, והיה ידע שהוא היה גרים. עד יבשת המים, שהשיבוהו לא עליה הדבר, אלא (שם כא א) אל שאול ואל בית הדמים.

תא חזי, דכתיב (שם) ויהי רעב בימי דוד שלש שנים שנה אחרי שנה ויבקש דוד את פני ה', דסבר שהוא היה גרים, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, לא עליה זו אלא על שאול. עד יבשת המים, היה תולה הכל בעצמו, ומיד היה שב בתשובה. ואז לא הוצרך לחזור

בתשובה, שהדבר לא בא בשבילו. הדא הוא דכתיב, ויצא יצוא ושוב עד יבשת המים, דאזוי לא היה הדבר תלוי בו.

אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל, ושלחם לכבל. שנאמר, וישלח את היונה מאתו, זו כנסת ישראל. ראה מה כתיב בה, ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. שהכביד עולה מלך כבל, ברעב ובצמא ובקרינת צדיקים הרבה. ומשום כובד עולה, ותשב אליו אל התיבה, וחזרה בתשובה וקבלה.

חטאה כנסת ישראל כמתחלה, ויוסף להגלותם, שנאמר ויוסף שלח את היונה מאתו, בגלות אחרת של יון. דאמר רבי יהודה, גלות יון אחשיד פניהון דישׂראל בשולי קנרה.

ומרוב צערם ודחקם מה כתיב ביה. ותבא אליו היונה לעת ערב. מה לעת ערב, דלא הוה נהירא להון שעטא דרווחא, כמה דהות עבידא בקדמיחא, ואתקטלו צדיקיא, ואתחשד יממא, ואעריב להו שמשא ולא יכלין למיסק מן קדם דחוקא סגיא דהוי עליהון, שנאמר (ירמיה ד ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום, אלו הן צדיקיא המאירים בשמש. כי ינטו צללי ערב, שנשארו כעוללות בציר ודהו לעת ערב ולא בזמן דנהירין להון צדיקיא בשמשא.

וחנה עלה זית טרף בפיה. לולי שהעיר הקדוש ברוך הוא רוח הכהנים, שהיו מדליקין גרות בשמן זית, אזי אבדה (דף ל ע"א) פליטת יהודה מן העולם. וככל פעם ופעם שבה בתשובה ונתקבלה. אמר רבי פנחס, חוץ מן גלותא רביעאה, דעדיין לא שבה, והכל תלוי בתשובה.

ואמר רבי פנחס, אין לך בכל פעם ופעם, שלא התעבב הקדוש ברוך הוא גזר דינא של כנסת ישראל, שבע שמיטין, ושבע יובלות, שפא תחזור בתשובה. הדא הוא דכתיב, ויחל עוד שבעת ימים אחרים, בר מן קדמאי.

וישלח את היונה, בגלות אדום. ולא יספה שוב אליו עוד, דעד היום לא חזרה בתשובה, ולא העירה רוחה. דאמר רבי פנחס, אלמלי חזרה בתשובה לא נשתיירה בגלות יומא חד. רבי אליעזר אומר, כל הגליות שגלתה כנסת ישראל, נתן לה הקדוש ברוך הוא זמן וקץ, ונתעוררה תמיד בתשובה, וגלות האחרון אין לו קץ וזמן, אלא הכל תלוי בתשובה. שנאמר, (דברים ל ב) ושבת עד ה' אלהיך ושמתה בקולו. וכתיב, (שם ל ד) אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחד.

אמר ליה רבי עקיבא, אם כן, היאך יהא דא להתעוררא כולהון כחדא בתשובה, מאן דהוי כסייפי שמיא, ומאן דהוא כסייפי ארעא, היך יתחברון כחדא למעבד תשובה.

אמר לו רבי אליעזר, תייד, דאי יחזרון בתשובה רישי כנישתא, או חדא כנישתא, בזכותם יתכנש כל גלותא, דקודשא ברוך הוא איסתבי תדירא, אימתי

יְחֻזְרוּ, וַיַּעֲבֹד לְחַזֵּן מָבֵא, דְּכִתִּיב (ישעיה ל כח) וְלִכְזֵן יַחֲבֶה ה' לְחַנְנֵכֶם. מְחַבֵּה תְּמִיד
אִימְתִי יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה.

**אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אֲתִיָּא הָא, כְּהָא דְאָמַר רַבִּי פִּנְחָס, דְּכִתִּיב וְלֹא יִסְפֶּה שׁוּב אֱלִיּוּ עוֹד. לֹא
נֵאמַר וְלֹא יִסַּף שׁוּב אֱלִיָּה, אֲלֵא הִיא לֹא יִסְפֶּה שׁוּב אֱלִיּוּ, מְכַלְל דְּהוּא מְזוּמָן וּמְחַבֵּה
אִימְתִי תְּשׁוּב.**

[לשון הקודש]

**רַבִּי פְּתַח, בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרְב. שְׂאֵמַר רַבִּי פִּנְחָס, כְּתוּב
וַיֹּאמֶר דָּוִד כּו' קוּמוּ וּנְבַרְחָה כִּי לֹא תִהְיֶה לָנוּ פְּלִיטָה מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם. וְאַף עַל פִּי שְׁבַרְתָּ,
מַה כְּתוּב בּו' (תהלים א) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ. וְאַף עַל פִּי שְׁהִיָּה בּוֹרַח וְנִגְרָשׁ
מִמְּלָכוֹתָו, לֹא מִנַּע עֲצָמוֹ מִלּוּמַר שִׁירָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשׁוּב וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו. וַיִּשְׁלַח
אֶת הָעֶרְב, זֶהוּ דָוִד, שְׁהִיָּה קוֹרָא עִמְהֶם תְּמִיד כְּעוֹרֵב.**

**דְּבַר אַחֵר, הָעוֹרֵב שְׂבָא מִיְהוּדָה שְׁנִקְרָא עוֹרֵב, שְׂנֵאָמַר (בראשית מג) אֲנֹכִי אֶעֱרַבְנּוּ. כְּתוּב הָעֶרְב,
בְּלִי וְא"ו. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, לְמָה נִקְרָא שְׂמוֹ עוֹרֵב? שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ בְּהָרִים כְּעוֹרֵב. וְהִיָּנוּ
שְׂאֵמַר לְשָׂאוֹל כְּאֲשֶׁר יְרַדְּף הַקָּרָא בְּהָרִים. אָמַר לוֹ, שְׂמִתְנִי לְהִיָּת כְּקוֹרָא בְּהָרִים. כְּתוּב כָּאֵן
קָרָא, וְכְתוּב שָׁם (תהלים קמז) לְבָנֵי עוֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ.**

**וְאָמַר רַבִּי פִּנְחָס, בֵּא וּרְאֵה מַה בֵּין מַלְכֵי יְהוּדָה לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁלַח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדָוִד
וְנִגְרָשׁוּ מִמְּלָכוֹתָו, וּמִיָּד שָׁב בְּתְּשׁוּבָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאַל תִּתְמַה עַל זֶה,
וְאַפְלוּ מִנְּשֵׂה מֶלֶךְ יְהוּדָה, שְׁהִיָּה רְשָׁע, מִיָּד שָׁב בְּתְּשׁוּבָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִקְח
אֲמָנוֹת אַבוֹתָיו, וְשָׁב לְמַלְכוּתָו.**

**וְזֶהוּ שְׂבָא הַכְּתוּב לְהוֹרוֹת. וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרְב - זֶה דָּוִד, שְׁהִיָּה קוֹרָא תְּמִיד כְּעוֹרֵב,
וְשִׁלְחָהוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּלָכוֹתָו וְהוֹצִיאוּ מִבֵּיתוֹ, וּמַה כְּתוּב בּו' וַיֵּצֵא יָצוֹא
וְשׁו"ב, שְׂכְּתוּב (שמואל ב טו) וַדָּוִד עָלָה בְּמַעְלָה הַיְזִיתִים עָלָה וּבּוֹכָה וְרָאשׁ לוֹ חִפּוּי. הִיָּה
יּוֹצֵא וְשָׁב בְּתְּשׁוּבָה, וּמִתְּנִידָה עַל חֲטָאֲתָיו וּמִבְּקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, וַיֵּדַע כִּי חֲטָאֲתָיו עָשׂוּ
לוֹ שְׁנִשְׁלַח מִמְּלָכוֹתָו וְנִגְרָשׁ.**

**וּבְכָל דְּבַר וְדְבַר שֶׁל חֲטָא גֵרַם בְּמַלְכוּתוֹ אוּ בְּיִשְׂרָאֵל, הִיָּה תּוֹלָה הַדְּבַר בּוֹ, וְהִיָּה יוֹדַע
שֶׁהוּא הִיָּה גוֹרָם. עַד יְבַשְׁתׁ הַמַּיִם, שְׁהִשְׁבִּיבוּהוּ: לֹא עֲלִיף הַדְּבַר, אֲלֵא אֵל שְׂאוֹל וְאֵל
בֵּית הַדְּמִים.**

**בֵּא וּרְאֵה, שְׂכְּתוּב (שם כא) וַיְהִי רָעֵב בִּימֵי דָוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים שְׁנָה אַחֲרֵי שְׁנָה וַיִּבְקֹשׁ דָּוִד אֶת
פָּנָי ה', שְׂסַבֵּר שֶׁהוּא הִיָּה גוֹרָם. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: לֹא עֲלִיף זֶה, אֲלֵא עַל שְׂאוֹל.
עַד יְבַשְׁתׁ הַמַּיִם, הִיָּה תּוֹלָה הַכֹּל בְּעֲצָמוֹ, וּמִיָּד הִיָּה שָׁב בְּתְּשׁוּבָה, וְאֵז לֹא הִצְרִיף לְחֻזֵּר
בְּתְּשׁוּבָה, שְׁהַדְּבַר לֹא בָּא בְּשִׁבְלוֹ. זֶהוּ שְׂכְּתוּב (בראשית ח) וַיֵּצֵא יָצוֹא וְשׁוּב עַד יְבַשְׁתׁ הַמַּיִם.
שְׂאֵז לֹא הִיָּה הַדְּבַר תְּלוּי בּוֹ.**

**אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, רְצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל וּשְׁלַחֵם לְבָבָל, שְׂנֵאָמַר (שם)
וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתָנוּ, זֶה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. רְאֵה מַה כְּתוּב בּו - וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ**

לכף רגלה. שהכביד עלה מלך בבל ברעב ובצמא ובהריגת צדיקים הרבה, ומשום כבוד עלה - ותשוב אליו אל התבה, וחזרה בתשובה וקבלה.

חטאה כנסת ישראל כמתחלה - ויוסף להגלותם, שנאמר (שם) ויוסף שלח את היונה מאתו, בגלות אחרת של יוון. שאמר רבי יהודה גלות יון החשיכה את פניהם של ישראל כשולי קדרה.

ומרב צערם ודחקם מה כתוב בו? ותבא אליו היונה לעת ערב. מה זה לעת ערב? שלא היתה מאירה להם שעת הרוחה כמו שהיה המעשה בראשונה, ונהרגו צדיקים ונחשוף היום, והעריב להם השמש ולא יכלו לקום מפני הדחק הרב שהיה עליהם, שנאמר (ירמיה ג, ד) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום - אלו הם הצדיקים המאירים כשמש. כי ינטו צללי ערב - שנטו צלליות בעיר, וזהו לעת ערב, ולא בזמן שמאירים להם הצדיקים כשמש.

והנה עלה זית טרף בפי' (בראשית ח). לולי שהעיר הקדוש ברוך הוא רוח הכהנים שהיו מדליקין נרות בשמן זית, אזי אבדה פליטת בית יהודה מן העולם, ובכל פעם ופעם שבה בתשובה ונתקבלה. אמר רבי פנחס, חוץ מן הגלות הרביעית שעדין לא שבה, והכל תלוי בתשובה.

ואמר רבי פנחס, אין לה בכל פעם ופעם שלא עכב הקדוש ברוך הוא את גזר דינה של כנסת ישראל, שבע שמטות, ושבעה יובלות, שמה תחזר בתשובה. זהו שכתוב (שם) ויחל עוד שבעת ימים אחרים, חוץ מהראשונים.

וישלח את היונה - בגלות אדום. ולא יספה שוב אליו עוד - שעד היום לא חזרה בתשובה ולא העירה רוחה. שאמר רבי פנחס, אלמלי חזרה בתשובה, לא נשארה בגלות יום אחד. רבי אליעזר אומר, כל הגליות שגלתה כנסת ישראל, נתן לה הקדוש ברוך הוא זמן וקץ ונתעוררה תמיד בתשובה, וגלות האחרון אין לו קץ וזמן, אלא הפל תלוי בתשובה, שנאמר (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך ושמת בקלו. וכתוב (שם) אם יהיה נדחק בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך.

אמר לו רבי עקיבא, אם פו, איך יהיה זה לעורר את כלם כאחד בתשובה? מי שהוא בסופי השמים ומי שהוא בסופי הארץ, איך יתחברו כאחד לעשות תשובה?

שאם יחזרו בתשובה ראשי בית הכנסת, או בית כנסת אחד, בזכותם תתכנס כל הגלות

אמר לו רבי אליעזר: חייך, שאם יחזרו בתשובה ראשי בית הכנסת, [שאם יחזרו בתשובה כראוי ראשי העדה] או בית כנסת אחד [או עדה אחת], בזכותם תתכנס כל הגלות, שהקדוש ברוך הוא מסתכל תמיד מתי יחזרו ויעשה להם טוב, שכתוב (ישעיה ל) ולכן יחכה ה' לחננכם, מחכה תמיד אימתי יחזרו בתשובה.

אמר רבי יוסי, יבא זה כזה שאמר רבי פנחס, שכתוב ולא יספה שוב אליו עוד. לא נאמר ולא יסף שוב אליה, אלא היא לא יספה שוב אליו. מכלל שהוא מזמן ומחכה אימתי תשוב.

ספר תנא דבי אליהו (זוטא פרק י"ד), וז"ל: אין ישראל נגאלים לא מתוך הצער ולא מתוך השיעבוד ולא מתוך הטלטול ולא מתוך הטירוף ולא מתוך הדוחק ולא מתוך שאין להם מזונות, אלא מתוך עשרה בני אדם שהן יושבין זה אצל זה, ויהיה כל אחד מהם קורא ושונה עם חבירו וקולם נשמע, וכו', עכ"ל.

על פן מוטל עלינו לקבץ שיעורים ברבים בלימוד זוהר הקדוש, שעל ידו מתקיימת ההבטחה שיחזרו בתשובה מאהבה, וממנו מקבלים יראת שמים טהורה, ובו כוללים לימוד כל חלקי הפרד"ס, ובו ולא בזולתו נתנה לנו ההבטחה ברעיא מהימנא (זוהר נשא קכ"ד:), "והמשכילים בנינו" (דניאל י"ב י') מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי, בגינייהו אתמר (שם פסוק ג') "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע" בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה, תשובה, באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון, (דברים לב) "י בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.

דווקא לישגיה דקאמר למטעם, לומר שעתידי להתגלות פרוש מאמרי הזוהר בטוב טוב השם, ואז יפקון ביה מן גלותא כשיטעמו פרושי אמריי פי נעמו, כמו בזמננו זה שהוא אחרית הימים וזמן הגאולה (מקדש מלך לרעיא מהימנא כאן).

אמרו בתקונים (תקון ו' דף כ"ד), וזה לשונו: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י') ויקראתם דרור בארץ וגומר, עין שם.

הט אונ' ושמע, כי נודעה יד השם אל עבדיו דחבור הזוהר הקדוש לא נתגלה לראשונים זאת לפנים בישראל, כי אם ואמר אל דור האחרון שם יתנו קריא"ה נאמנ"ה הנהו זהרהורי דבזכות זאת ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה.

ובדרך זו אלף לפרש קרא כדכתיב האמור בפרשת בהר "ויקראתם דרור בארץ לכל ישביה יובל הוא תהיה לכם" כו'. והן עוד נביא מה שכתוב בזהר הקדוש ברעיא מהימנא ספר נשא (דף קכ"ד:), והילך לשונו: והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "י בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, עד כאן לשונו.

ראה גם ראה כי בחינת ספר הזוהר הוא בבינה, ומידע ידיע מאי דאתמר בזהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא פאשר ירדף הקורא אצל עין רוג"ל איזה מקום בינה, והוא כי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בינה.

וזה אמר ויקראתם דרור בארץ לכל יושביה, ויקראתם דיקא, אשר תקראו אותם בספר הזוהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה דרור בארץ לכל

יושְׁבֵיהָ. ועל זה ס״ם וקאמר יובל היא, כלומר דהם בְּחִינָה אחת, כְּמוֹ שְׂיֹבֵל בְּחִינַת בִּינָה, כְּמוֹ כֵן לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ אֲנִי בִּינָה לִי גְבוּרָה.

וּמָה שְׂאָמְרוּ בְּזֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּמֵאֲמָר הַלְזָה עַל יְדֵי לְמוֹד סֵפֶר הַזֹּהַר שֶׁהוּא מִסְטָרָא דְּבִינָה וְיֵהִיו טוֹעֵמִים מִלְּמִטָּה מֵאֵילָנָא דְחַיֵּי נִפְשֵׁי יְסוּבֵיב יִנְחֲנִי לְרַמְזוּ בְּזֶה כִּי בִּינָה עִם הַכוֹלָל גִּימְטְרִיא חַיִּים (נִפְשׁ חַיִּים מְעַרְכַת הוּא אוֹת ה').

[דְּבָרֵי הַרְעִיא מְהִימְנָא הַנּוֹכַח לְעֵיל נִתְבְּאָרוּ בְּאַרְיכוֹת בְּסֵפֶר תְּנִיא קְדִישָׁא, אֲגַרַת הַקְּדָשׁ סִימָן כ"ו, עֵין שָׁם].

בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פְּרַשְׁתָּ נִשְׂא דָף קכ"ד:) וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזוּהַר הַרְקִיעַ... הִנֵּה מְבָאָר מִכָּאן, שֶׁהַחֲבוּר מֵהַזֹּהַר הָיָה עֲתִיד לְהִיּוֹת גָּנוּז וְכו' עַד שְׂיָבֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחְתּוֹנִים, וּבְזִכּוֹת הַעוֹסְקִים יָבֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה בְּסִבְתּוֹ, אֲשֶׁר זֶה תִּהְיֶה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאָמְרָא וּבִגְיִינָה וְשִׁבְתָּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְכו', כְּדִי שְׂבִזְכוֹת זֶה יִגָּאֲלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁשֶׁם שְׂלֵא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים עַד שֶׁהֲצַרָף הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְקַדְשֵׁם בְּדָם פֶּסַח וּבְדָם מִילָה, כֵּן גָּאֲלָה הָעֲצִידָה לֹא תִּהְיֶה הַגָּאֲלָה עַד שְׂיִזְכּוּ לְתוֹסְפוֹת הַקְּדָשָׁה הַזֹּה, וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יִתְבְּרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזֹּכֶה בָּהּ.

(שְׁל"ה, עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת, מְאָמָר רֵאשׁוֹן)

עַל כֵּן אֶת אַחֵי אֲנוּכֵי מִבְּקָשׁ בּוֹאוּ לְעֶזְרַת ה' בְּגִבּוּרִים וְהַחְלֵשׁ יֹאמְרָא גְבוּר אֲנִי, וְצָרִיכִים מִתְנַדְּבִים בְּאִמְץ רוּחַ וּבְעֶזְזַת דְּקְדוּשָׁה לְחַלֵּק סִפְרִים עַל הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ בְּכָל הָאוֹטוֹבּוֹסִים וּבְרִכְבוֹת וּבְכָל מְקוֹמוֹת הָעֲבוּדָה שְׁלָכְל יְהוּדֵי יִהְיֶה חֵלֶק בְּזֹהַר הַקְּדוּשׁ, עַד שֶׁ"וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' כְּפִיָּם לַיָּם מְכִסִּים".

מְדַבְּרִים כָּאן עַל דְּבַר שְׂמֻקְרָב אֶת הַגְּאֻלָּה וּמְבִיא אֶת הַמְשִׁיחַ, וּמְעַכֵּב מִלְּבוֹא עַל עִם יִשְׂרָאֵל פְּצָצַת אֹטוֹם.

אֵין זְמַן יוֹתֵר!!!

יְדוּעַ שְׂבַעֵל הַסֵּלָם זצ"ל עֲשָׂרִים שָׁנָה לְפָנֵי מִלְחַמַת הָעוֹלָם, הַלֶּךְ לְכָל הַרְבָּנִים וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְאָמַר לָהֶם שִׁישׁ גְּזִירָה גְּדוּלָה שְׁנַחְתָּמָה עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, שְׁחֻלֵּק גְּדוּל מְכָלֵל יִשְׂרָאֵל יִמְחַקוּ מִן הָעוֹלָם רח"ל, וְאָמַר דְּבָרֵי הַרְמַח"ל הַיְדוּעִים שֶׁרַק לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ יְכוֹל לְהַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַגְּזוּרוֹת הַרְעוּתִית רח"ל.

חק ומשפט [היינו התלבשות התורה העליונה בששה סודי משנה שבמט"ט, שיש בהם קושיא ומחלוקת ומרירות, והוא מתמרמר בתוכם עד שמתלבן ההלכה], וְשֵׁם נִסְהוּ. [ומפרש] וְגַבְהֵי עֶץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ אִיסוּר וְהִתְיָרָה. [ובעץ הדעת טוב ורע שמשם הוא ענין איסור והיתר, דהיינו על ידי התורה שבעל

לג ע"י למוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ מִתְמַתְקִים הַיְסוּרִים בְּזוּהַר נִשְׂא (דף קנ"ג): [ופנה רבי שמעון להרעיא מהימנא ופירש לו מה שכתוב "שם שם לו חק ומשפט" באופן אחר, ואמר] וְרַעֲיָא מְהִימְנָא, [ושנשמתי מתנוצצת בתלמידי חכמים שבכל דור], תִּמְנָן אֲתַקְּיָם בָּהּ, [שם בגלות נתקיים בך, מה שכתוב] שֵׁם שֵׁם לו

רשעים. [כי אז יהיה בירור הגמור של כל הבחינות שיש בישראל, ומפרש] יתלבנו: אינו מארי משנה. [אלו הם בעלי משנה שיתבררו על ידי לימוד התורה,] ויצרפו: אינו זרעא קדישא דשאר עמא. [אלו הם זרע קודש של שאר העם שיתבררו על ידי מצות ומעשים טובים וצדקה,] הדיא הוא דכתיב, [זהו שכתוב] [זכריה יג ט'] וצרפתיים כצורף את הכסף. [דהיינו על ידי הכסף שנותנים לצדקה,] והרשיעו רשעים, אינו ערב רב. [אלו הם הערב רב שיצאו מכלל ישראל].

העוסקים בזוהר הקדוש יזכו להיכנס בתבת נח ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג

[ומה שכתוב] [דניאל יב] והמשפילים יזכו, אינו מארי קבלה, [אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה,] דאתמר בהון [שנאמר בהם] [דניאל יב ג] והמשפילים יזכו זוהר הרקיע. [והיינו] אליו אינו דקא משתדלין בזה דא, דאקרי ספר הזוהר, [אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, כלומר שמייעים עצמם להבין את עומק דבריו,] דאיהו פתיבת נח, [שהוא כתיבת נח, כמו שתיבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יזכו להכנס בהבנת ספר הזוהר אלא מעט, וזה שאמר] דמתפנשין בה שנים מערי, וישבע ממלכותא. [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהיינו מכל המדינה,] ולזמנין [ולפעמים כשאינן זכות בדור, אז רק] אחד מערי, וישנים ממשפחה. [כלומר מעטים יהיו הזוכים להבין את ספר הזוהר,] דבהון [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזוהר] יתקיים [מה שכתוב] [שמות א כב] כל הנו הילוד [היינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא,] היאורה תשליכוהו. [דורש האור"ה נוטריקון אור ה', (ועוד יש לומר היאור"ה כמו לאור"ה דהא אחרונה כל בתחילתה, (רשי" עה"פ הבאים מצרימה), ולהיאור"ה נוטריקון ליהי אור"ה וזה אור"ה הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש)] ודא אורה דספרא דא, [וזהו האור של ספר הזה שיזכו לראות באורו,] וכלא על סיבה דילך. [והכל הוא על סיבה שלך ובחקך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

ירבעם השתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ בשביל הממון שלהם ולא השתדל להחזיר את ישראל בתשובה – וזוהי סבת אריכת הגלות [זה שאמר] ומאן גרים דא. [ומי גרם את

פה שהיא ששה סדרי משנה שמצד מלאך מט"ט, יתעלו התלמידי חכמים מחמת שייגעו עצמם בעסק התורה שבעל פה] ובאינון רזין דאתגליין על דך, [ובאלו הסודות שנתגלו על ידך,] וימתקו המים. [דהיינו] כמלח דממתקת בשרא, הכי יתמתקון ברזיאי דאתגליין על דך, כל אינון קוששין ומחלוקות, [כמלח הממתקת את הבשר, כך יתמתקו וייתישבו בכח הסודות שנתגלו על ידך כל אלו הקושיות והמחלוקת, כי יש כמה מאמרי חז"ל שאינם מתיישבים אלא על דרך הסוד,] דמיין מירין דאורייתא דבעל פה, [כי מים המרים של התורה שבעל פה, דהיינו מה שטעמו טעם מר בתורה מחמת הקושיות,] אתהדרו מתיקון מי אורייתא, [על ידי הסודות חוזרים להיות מי התורה מתוקים].

ויסורין דילך, [והיסורים והצער שלך, דהיינו הצער שמגיע להעוסקים בתורה,] ברזין אלן דאתגליין על דך, יהו לך מתיקון, [בסודות האלו שמתגלים על ידך יהיו לך מתוקים, כי על ידי הסוד ישיגו את מעלות היסורים, וכשאדם משיג את מעלות היסורים ישמח בהם,] ויהדרון לך כל דחקין דילך, כחלמין דעברין. [ויחזרו לך כל הצרות שעברו עליך כמו חלומות שעוברים ואינם,] וחל"ם, בהיפוך אתון מל"ח. דממתקת ית בשרא. [ומלת חל"ם בהיפוך האותיות היא מל"ח הממתקת את הבשר] אופי יסורין ממתקים. [כך היסורים שממתקים כמלח יהיו כמו חלום,] כמה דאוקמוה. [כמו שביארו החכמים (עין מסכת ברכות דף ה' ע"א)].

ברור הסיגים – הרשעים מישראל

ולרשעים מתהדרן יסורין מלח סדומית, [ולרשעים יחזרו היסורים כמו מלח סדומית,] דאיהי מסומא את העינים, [שהוא מעוור את העינים, כי לא ישיגו את מעלות היסורים בחבלי משיח ויבעטו בהם ויצאו מכלל ישראל,] לקיימא בהו [לקיים בהם מה שכתוב] [איוב יא כ'] ועיני רשעים תכלינה. [ולא יזכו לראות בטוב ה', וענין זה יעשה הקב"ה לנסות בהם את ישראל לראות היעמדו באמונת, ועל ידי זה יתבררו ויתלבנו].

ואינון (דף קנ"ג ע"ב) ערב רב רשיעיאי, [ואותם הערב רב הרשעים,] דיתקיים בהו כהוא זמנא, [שיתקיים קודם ביאת המשיח מה שכתוב] [דניאל יב ט'] יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו

על כן העצה היא, שכל רב וראש ישיבה יאמר, שכל יהודי צריך ללמד זוהר הקדוש. ולא שמעו בקולו!

אחר כך פרצה מלחמה גדולה והרגו 6-7 מליון יהודים, כעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם? ויח

הוא דכתיב, [זה שאמר יונה הנביא] (יונה ב) ותשלכני מצולה בלבב ימים. [הרומז על ים התורה] (מתוק מדבש).

לד, הנה אמרו חז"ל (שבת דף נ"ה ע"א): אמרה מידת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו, הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפני רבש"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לו, גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפני, רבש"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תנו ר' יוסף אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה ועד ת"ו.

עיין ילקוט שופטים רמז ס"ח וזה לשונו: ו"כל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנשפכים בישראל נשפכים על ידיו", א"ת אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל.

יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנימין דברים מכוערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלף. ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

וז"ל מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א) "וממקדשי תחלו", באותו שעה קפצה קטיגוריה לפני כסא כבוד אמרה לפני רבון העולמים, איזה מהן נהרג על שמך, איזה מהן נפצע מוחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך.

והנה הב"ח (חלק ח"מ ס' ט') הקשה, מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד

אריכות הגלות, עורב [דהיינו ירבעם שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם כעורב, (ועוד דהוא כעורב שלא נאמן בשליחותו)] דאנת תהא בהוא זמנא, פיונה. [כי אתה רעיא מהימנא תהיה בעת ההיא כיונה של נח שעשתה שליחותה בנאמנות] דשליח אחרא דאקרי בשמך, [כי שליח אחר דהיינו ירבעם הנקרא בשמך (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקליפת השום (ועוד שהיה מלך ישראל וכמשה רבינו שנאמר בו ויהי בישורון מלך)] פערב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא, [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחילה מן התיבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו להחזיר ישראל בתשובה, אלא] דאשתדל בשקצים, דאתמר בהון, (במסכת פסחים דף מט ע"ב) עמי הארץ שפך. [שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים לשקץ], בגין קמונא דלהון, [בשביל הממון שלהם שנתנו לו], ולא אשתדל בשליחותיה לאהרןא לצדיקייא בתיבתא. [ולא השתדל בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים בתשובה], כאילו לא עביד שליחותא דמאריה. [ולכן נחשב לו כאילו לא עשה שליחות קונו בשביל מה שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על ידו]. [ויש להקשות מדוע אמר כאילו לא עביד, הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאילו? ויש לומר שרומז לרבינים שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום, אך באמת כוונתם הוא רק לחמדת הממון, ואילו העיקר שזה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולדאוג לגאולה, זה לא עושים, ולכן אמר "כאילו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, ולא איכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה (עיין אור הזוהר בשם המרח"ו והרמח"ל)].

ובך יתקיים וזא דיונה, [ובך משה רעיא מהימנא יתקיים הסוד של יונה הנביא], דעאל בעמקין דתהומי ימא, [שנכנס בעמקי תהום הים], הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא, [כך תיכנס אתה בעומקי תהומות התורה], הדיא

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבונו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפני רבונו של עולם היה בידם למחות ולא מחויהו, ואכמ"ל.

ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד והי' מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ד' אל עולם וכיון שהיה העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפים ורבבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק בגרר מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליעקב, ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם עכ"ל. הרי שאברהם אבינו ע"ה כבר חיבר ספרים בעניני היהדות ושלחם כדי להפיץ ולהודיע על ידי כן שה' אל עולם.

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה

איתא בזוהר חדש פרשת לך וז"ל: ואמר ר' אבהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה מנ"ל ממה דכתיב "ומלכי צדק מלך שלם". תני ר' חייא רבה בשעה שנשמט הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים, יוצא מן הגוף מיכאל השר הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו (אינו ר"ל קרבן ממש אלא שהוא מקרב אותם ומביאם בהיכל ה' ומספר שם גודל זכותם) הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר "ומלכי צדק" זה מיכאל ראש שומרי שערי צדק "מלך שלם" זה ירושלים של מעלה הוציא לחם ויין שהקדים ויצא לקראתו ואמר לו שלום בואך עכ"ל. וגם בעוה"ז יזכה שימשך עליו חוט של חסד עבור זה וממילא ימצא חן בעיני הכל כדאמרין בתמיד דף כ"ח:

החובה להזהיר את אחרים

פוק חזי מה שכתב בספר יסוד ושורש העבודה (שער ז' פ"ד) ז"ל: ואין די להפקיע את עצמו בלבד בזהירות ההשגחה על עצמו, אלא על הכלל כולו יצא להזהיר אחרים גם כן, ואשרי חלקו למי

מגדולי ישראל שקינא לעשות כמעשיו וילך בדרכיו לסבב בכל שנה, גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תירוצים על קושי' זו אבל קשה מאד לסמוך לעשות הלכה למעשה על תירץ זה.

והיוצא לנו עכ"פ מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שייך תירוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבורך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] בודאי בלי שום ספק שרמי' עליו לסבב וילך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה" נתת, [וראה להלן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה בזה, מכש"כ בדור היתום הזה לעת עתה בעוה"ר אשר נתקיים בכמה מקומות אזלת יד, ואמרו חכמינו ז"ל נתמעטו התלמידים ופירש רש"י (חלק דף צ"ז תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב) ואם לא יעשה כן בודאי הוא עתיד ליתן את הדין עבור שהוא בכלל עצומים כל הרוגיה הגיע להוראה ואינו מורה, כי עיני ראו ולא זו, לא פעם אחת ושתים ושלוש אלא פעמים אין מספר, שדברתי עם בני אדם כאלו עד שכמעט לא היה ניכר בהם שום צורות צלם ישראלי ולבסוף כשנכנסתי עמם בדברים דברי רכים וכבושים ורכים [כמו שצותה תורה (בפ' וארא) "ויצום" אל בני ישראל פירש"י להנהיגם בנחת]. זלגו עיניהם דמעות ואמרו אוי לנו שמיימינו לא עוררו אותנו על דברים כאלו. ומעתה נעשה ונשמע ומקבלים עלינו לעשות כל מה שתאמר אלינו, ואנו נותנים לך אלף תודות על שטרחת את עצמך להאיר עינינו ולהורות אותנו הדרך אשר נלך בה. עכ"ל.

לה. הדבר של עריכת ספרים והפצתם בעולם כבר הקדימנו בזה אבי אומתינו אברהם ע"ה בקרבנו את הבריות תחת כנפי השכינה וכלשון הרמב"ם (פ"א מה' עכו"ם הלכה ג') ז"ל: ... והתחיל לעמוד

תועה השב תשיבנו לו", וכתוב בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וההתעלמת מהם השב תשיבם לאחריך". וכתב הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובודות לידיעה הבורא ועבודתו. (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שד' נתן בלבם חכמה ותבונה והי' בכחם לרפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא [יחזקאל ל"ד] בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו
(בזמן הח"ח) **רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם**

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה. (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים

שמשתדל לזכות הרבים בזה. עד כאן לשונו. ובספר חובת הלבבות (שער אהבת השם פרק ו') וזהו לשון קדשו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהי' זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכויות מי שמתקן לאלקים, עד כאן לשונו. ואמרינן בסנהדרין (דף צ"ט: ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין ט:>) כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן"

איתא בזוהר חדש דף ס"ב כרוזא כריז בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכיין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקירב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוונו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להציל נפשות ישראל

בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה ואהבת את ד' אלקיך, וכתוב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שנהיה קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותו, כן כשתאהב אותו יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו.

בספרי זי"ל: "ואהבת את ד' אלקיך", אהבה על הבריות כאברהם אביך, שנאמר "את הנפש אשר עשו בחרן".

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חבירו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם (חז"ל להח"ח זי"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו

וּלְפִי דְבָרֵי חֲז"ל אֵלּוּ הַרְבָּנִים וְהָרָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׂיִכְלוּ לְהַצִּיל וְלֹא הַצִּילוּ, הֵם אֲשֶׁמִּים
עַל כָּל הַשְּׂשָׁה מְלִיּוֹן יְהוּדִים שֶׁנִּהְרְגוּ שֶׁנִּשְׁחַטוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם!!! שֶׁהִיא בְּיָדָם
לֹא מֵר לְצַבּוֹר לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ וְנִתְעַצְלוּ וְלֹא אָמְרוּ, וְזֶה הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וְכִתְבֹתִי עַל
הַעֲנִין הַזֶּה סֵפֶר שְׁלֵם "מִצּוֹת הַתּוֹכְחָה".

וַיְדוּעַ הַסְּפוּר, אֵיךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִצְלָה מֵהִיטְלָעַר יִמ"ש, וְאֵיךְ יְכוּלִים לְהַנְצִיל בְּזַמְנֵינוּ
מִפְּצַצַת אָטוֹם!!!

רַב אֶחָד סֵפֶר לִי שֶׁשָּׁמַע מֵהַגֵּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב אֶשְׁלַג זְצוּקֵלֵה"ה בְּעַל
מַחְבֵּר סֵפֶר הַסֵּלֶם עַל הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ.

בַּחֲפָצֵי שָׁמַיִם צָרִיךְ לִבְקֶשׁ עֲצוֹת וְתַחֲבוּלוֹת כַּחֲפָצֵי עֲצֻמוֹ

וְאֵל יֵחָשׁוּב הָאָדָם שִׁיפְטוֹר עֲצֻמוֹ בְּמָה שֶׁלֹּא
הַחֲזִיק בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיוּ דְבָרָיו עוֹשִׂין
רוּשָׁם, כִּי חֲפָצֵי שָׁמַיִם צָרִיךְ לְחַשׁוֹב עַכ"פּ כַּחֲפָצֵי
עֲצֻמוֹ וּבַחֲפָצֵי עֲצֻמוֹ יְדוּעַ אֶפִּילוֹ עֵסְקוֹ הוֹלֵךְ
בְּעֵינָיו רַע אֵינוֹ מִתִּיַּאֵשׁ מִמֶּנּוּ אֵלָּא הוֹלֵךְ לִיּוֹדְעִים
וּמִבִּינִים וְשׂוֹאֵל בְּעֲצָתָם וְעוֹשֶׂה תַחֲבוּלוֹת לְתַקֵּן
עֵסְקוֹ, וְהַקְב"ה עוֹזֵר לוֹ, וּמִצּוֹי הַדָּבָר שֶׁלְּבַסּוֹף
יְרוּיַח מֵהַעֲסָק, וְאֵף זֶה אֵלּוּ הֵי חֲפָצֵי שָׁמַיִם
שֶׁקוֹלִים וְחֲשׁוּבִים אֲצִלוֹ כְּרֻצוֹנוֹ, הֵי מַחֲפֵשׂ עֲצוֹת
וְתַחֲבוּלוֹת אֵיךְ לְהַקִּים הַדָּת שֶׁלֹּא יִתְמוּטָט,
וּבּוֹדָאֵי הֵי הַקְב"ה מִמְצִיא לוֹ עֲצָה וְעוֹזֵר, וְזֶה
שֶׁאִמְרוּ בְּכָל דְרָכַי דַּעְוָה וְכוּ', ר"ל בְּאוֹתוֹן הַדְרָכִים
שֶׁאֵתָּה מִתְנַהֵג בְּעֵינָיו עֲצֻמוֹ, תִּתְנַהֵג בַּחֲפָצֵי
שָׁמַיִם לְחַפֵּשׂ עֲצוֹת וְתַחֲבוּלוֹת, וְאִזּוֹ הַקְב"ה יֵאִיר
עֵינָיו וְיַעֲמוּד לִימִינָךְ שִׁתְרוֹמֵם קֶרֶן הַתּוֹרָה וְקֶרֶן
יִשְׂרָאֵל עַל יְדֶךָ (ע"כ תוֹכֵן דְּבָרֵי הַחֲפָץ חַיִּים בְּסֵפֶר חוֹמַת
הַדָּת)

אֲסוּר לְדַחוֹת הַצִּלָּת הַכֹּלָל מִיּוֹם לַיּוֹם - הַדּוּחִים נִקְרָאִים בְּשֵׁם מִרְצָחִים

"אֵיכָה הִיתָה לְזוֹנָה קְרִיָּה נֹאמְנָה" הַכוּוֹנָה
אֲפֶשֶׁר לֹאמַר כִּי יִשְׁעֵי הַנְּבִיאַת תְּמָה וְאִמּוֹ, אֵיךְ וְעַל
יְדֵי מָה הִגִּיעַ עֵיר קְדִשְׁנוּ יְרוּשָׁלַיִם עֵיר הַנֹּאמְנָה
לְהִיטֵת כְּזוֹנָה, עַל זֶה אָמַר "צְדִיק יִלִּין בָּהּ" שֶׁבַע
שֶׁהִגִּיעַ לְעִשׂוֹת דְּבַר טוֹב וְצָדֵק וְלִתְקַן מִכְשׁוּלִים,
אִזּוֹ דַּחּוֹ הַדָּבָר מִיּוֹם אֵל יוֹם זֶה שֶׁאִמְרוּ "יִלִּין בָּהּ"
אֲבָל בְּמַעֲשֵׂה הַמִּצְוָה שֶׁבָּאָה אֵלֵיהֶם הַמִּצְוָה עַל
דְּבַר רַע וְזָרוּ עֲצֻמוֹ לְעִשׂוֹת אוֹתָהּ תִּיכַף וּמִיד זֶה
שֶׁאִמְרוּ "וַעֲתָה מִרְצָחִים" עַל כֵּן הִגִּיעוּ עַד מִדְרִיגָה
הַתַּחְתּוֹנָה, כִּי מִצְוָה הַבָּאָה לִיד הָאָדָם צָרִיךְ לְזָרֵךְ

לְהַצִּיל וְאֵם נִתְעַצֵּל זֶה עוֹבֵר בְּלֹא דֹלָא תַעֲמוּד
וְכוּ' [כְּמוֹ"שׁ בְּחוּ"מ תְּכ"ו] אוֹ אִם רֹאֵה לְחַבִּירוֹ
שֶׁנִּחְלָה בְּמַחְלָה עֲצוּמָה וּמְרֻב חֲלִישַׁת דַּעְתּוֹ רֹצֵחַ
לְאֲכוּל דְּבָרִים הַגּוֹרְמִים מִיתָתוֹ בּוֹדָאֵי מַחֲוִיב בְּכָל
כַּחוֹ לְמַנְעוֹ מִזֶּה וְכִמוֹ כֵּן כְּשֶׁאִנּוּ רֹאִים אֲנָשִׁים
שֶׁמְרֻב חֲלִישַׁת דַּעְתָּם וְגוֹדֵל טְרֻדוֹתָם בְּהַבְלֵי הַזְּמַן
נִשְׁתַּכַּח מֵהֶם תּוֹרַת ה' וְגוֹדֵל חֲיוֹב קִיּוֹם מִצּוֹתָיו
וְעִי"ז בָּאִים לְעַבּוֹר עַל דְּבָרִים שִׁיגְמְרוּ לְכַרּוֹת
נַפְשָׁם מֵאַרְץ הַחַיִּים בּוֹדָאֵי אֲסוּר לָנוּ לְהִתְעַצֵּל
מִלְּרוֹם לְקִיּוֹם אֵת דְּבָרֵי ד' כִּדֵּי שֶׁלֹּא יְחוּל עֲלֵיהֶם
חֲרוֹן אֵף ד' כִּי הַקְב"ה מֵאַרְיָךְ אֶפִּיָּה אֲבָל לְבַסּוֹף
גְּבִי דִילִיָּה (ש"ס).

מִדִּין עֲרֻבוֹת כְּמָה צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בִּזְהָר

הֵנָּה יְדוּעַ שֶׁבַעֲת שֶׁקְּבַלְנוּ הַתּוֹרָה מֵאֵת ד' לֹא
עַל עֲצֻמוֹ בְּלִבְד קְבַלְנוּ כִּי אִם שֶׁנִּקְיִים כָּל מָה
שִׁיְהִי בִיכְלַתְנוּ לְחַזֵּק קִיּוֹם הַתּוֹרָה אֲצֵל שֶׁאֵר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְכִלְנוּ עֲרֻבִים זֶה לְזֶה, כְּמ"שׁ הַנּוֹסְתָרוֹת לְד'
אֲלֵקִינוּ וְהַנְּגוּלוֹת לָנוּ וּלְבִינָנוּ וְכוּ' וּכְפִירֵשׁ"י, לִכֵּן
הַדִּין שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִכּוֹל לְהוֹצִיא אֵת חַבִּירוֹ
אֶפִּילוֹ הוּא בְּעֲצֻמוֹ יֵצֵא כְּגוֹן קִידוּשׁ וְתַקִּיעַת
שׁוֹפָר.

וְעַתָּה נִתְבוֹנֵן אִם רְאוּבֵן נַעֲשֶׂה עֲרַב לְשִׁמְעוֹן
אֲחִיו, עַל כְּמָה אֲלָפִים כְּתִירִים, וְרוֹאֵה שֶׁשִּׁמְעוֹן
רוֹצֵחַ לִיקַח אִיזָה עֵסְק וְהוּא מְכִיר מִכְּבֵר אֵת
הַעֲסָק הַהוּא כִּי הוּא רַע וְמֵר וּפְסִיד זֶה כָּל
מַעוֹתָיו, כְּמָה מֵהַהֲשַׁתְּדְּלוֹת הֵי רְאוּבֵן עוֹשֶׂה
לְמַנוּעַ אֵת שִׁמְעוֹן אֲחִיו מֵהַעֲסָק הַרַע שֶׁעִי"ז
יִחְזוֹר חֲחוּב אֵלָיו, וְכֵן בְּעֵינָינוּ צָרִיךְ הָאָדָם לִידַע
דָּאֵם יִכּוֹל לְמַנוּעַ אֵת חַבִּירוֹ מֵאִיזָה עוֹן עַל יְדֵי
תּוֹכְחָה וְכּוּדְמָה אוֹ אֵת אֲנָשֵׁי עִירוֹ וְהוּא מִתְעַצֵּל
בִּזְהָר יִתְפֹּשׂ בְּאוֹתוֹ עוֹן.

הגה"צ רבי יהודה ליב אשגל זצ"ל ראה שמלחמת היטלער ימ"ש פּרצה על העולם, ופחדו מאד שתגיע לארצנו הקדושה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ח"ו.

על כן אמר: היות ורבי שמעון בן יוחאי פותב בזהר הקדוש, "בספרא דא יפקון מגלותא"ל"י, התחיל לתרגם הזוהר בלשון הקודש כדי שכל יהודי יוכל להבין וללמד את הזוהר הקדוש, ואמר שביום שיצא לאור הספר הראשון על הזוהר הקדוש יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה ביום שיצא לאור הכרך הראשון מספר הזוהר, אז היה לו להרשע מפלה ונגמרה המלחמה של היטלער ימ"ש. ולא הצליח זממו להגיע לארצנו הקדושה.

וכמו שאנו זקוקים לרחמי שמיא, ויש כמעט אחד וחצי בליון ערבים שכלם רוצים לחסל את 15 מליון יהודים ח"ו, לכן אנו בטוחים, שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום עשר עד 15 דקות, וכך כל אחד יגמר כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ננצל מחבלי משיח, כמו שכתבו גדולי הרבנים של חברי הבד"ץ עדה החרדית בירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א כהבטחת רבי שמעון בן יוחאי ע"ה שבספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרף היומי, הנדפס בי"ב פרקים לי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' בכסלו תשס"ט עד כ"ב טבת – ולמספרם בין 27 בדצמבר 2008 ל-18 בינואר 2009]. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

אחר שבוע היה פתוב, בעתון חדש, בבית שמש, שרוב הטילים שזרקו הערבים היו צריכים להגיע לבית שמש, וכל השלש שבועות האלו עבדו אצלנו כמה אנשים

הפרו תורתך", (ובאורו: קשה ערב רב מפירים את התורה מוטל עלינו להתחזק ולעשות את זמן לכבוד השכינה הקדושה, ולחזקא קב"ה ושכינתייה), משום שזהו זמן הגאולה, וכידוע כל הגאולה תלויה בלימוד הזוהר הקדוש, וכמו שאמרו בזוהר הקדוש (זוה"ח ח"ב מ) על דרו: "זכו ודברא דא קים עלמא עד דיייתי מלקא משיחא" וכידוע שבזכות לימוד הזוהר הקדוש והאדרות יפקון מן גלותא ברחמים ועוד לא יצטרכו לנסיון. כמ"ש בזוהר הקדוש ובתקונים. ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשיא לתתא ותפרנסון מהאי חיבורא דילך פד תגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיגיה וקראת דרו בפרץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רביא מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידן אל תחמיצנה (רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא).
לו.

התעוררו להתחזק בלמוד הזוהר הקדוש

לשראל ה'טהורים ו'אחינו ה'נבונים, ידעו ויתבוננו לעסק בלמוד הזוהר הקדוש שפידוע מטהר את הנשמה ומסגל לכל ברכה וטובה כמו שכתב החיד"א זלה"ה בספרו "מורה באצבע" (ב, מד) וזה לשונו: "לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה...", עפ"ל זלה"ה. על פן התעוררו להתחזק בלמוד הזוהר הקדוש כמו שכתוב (תהלים קיט) "עת לעשות לה'

לערך 26-30 מצת לעת בלי הפסק, לסדר את הזוהר הקדוש ללמוד היומי, ואחר כך נודע לנו הנס הגדול שהציל את כל בית שמש מהטילים, וגם כן שבגמר הספר הזוהר הקדוש באותו היום ממש נגמרה המלחמה. [והגיע רק טיל אחד קרוב למקום של מחנה צבאי שיש שם פצצת אטום, וגם היה נס גדול שלא קרה כלום].

וגם בעופרת יצוקה היו נסים גדולים מאד פידוע.

וראינו בעינינו את הנסים הנגלים, שקרו על ידי הדפסת ספרי הזוהר, עוד לפני שחלקו אותם לרבים, שרק כשעוסקים בהפצת הזוהר הקדוש יש כבר נסים גלויים.

ובזכות זה, יתקמו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהינו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זוהר המחלק" דבר יום ביומו ("דף היומי" בזהר), ובפרט היום שהראש ישיבה הגה"צ רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א הדפיס את הסט זוהר הקדוש עם תרגום 18 פרקים עם אותיות גדולות שכל אחד יכול בקל ללמוד ולסים את כל הזוהר הקדוש בשנה אחת, אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמורה לעיל "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

מורי ורבותי לא נעשה את השגיאה שעשו כל הרבנים וראשי ישיבות ביוראפ שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!! אל תגידו לא ידענו??? אל תגידו לא יכלנו להציל את עם ישראל!!!

אספר ספור מפחיד מהחפץ חיים זצ"ל בענין מקנה.

**ישאלו אותי בבית דין של מעלה האם ידעת שבעירה זו יש מקנה פסולה?
אשיב כן!**

בעירה לא הרחק מראדין נפסלה המקנה המקומית, ולאף אחד במקום לא היה אכפת לתקן את המקנה, ואז החליט החפץ חיים לעבור לאותו עיר, וכשהגיע לשם הוא שלח לכנס את כל העיר, והודיע להם שהוא נמצא בעיר, ומבקש להגיד דרשה בבית הכנסת. כששמעו בעירה על כך, סגרו פולם את החניות ובאו לבית הכנסת, ואז פתח החפץ חיים ואמר:

רבותי! כשאגיע לעולם העליון ישאלו אותי מה שמך? אשיב ישראל מאיר, ישאלו אותי האם ידעת שבעירה זו יש מקנה פסולה? אשיב כן, ואז בודאי ישאלו אותי ומה עשית?, אשיב, שנסעתי לעירה והזרתתי את תושבי המקום, ולא רצו לשמוע בקולי, לכן אני מבקש מכם שתמסרו לי בכתב שאני הזהרתם אתכם.

וכל זה לא עזר לו, לתקן את המקנה, אז עלה החפץ חיים לבימה לפני קריאת התורה ואמר: אני לא נותן לכם לקרא בתורה עד שתאספו כסף תכף ומיד לתקן את המקנה, וכך הוי. ותקנו את המקנה.

כמו כן ישאלו אותי בבית דין של מעלה, שלום יהודה! האם ידעת שאפשר להציל את עם ישראל מפצצת אטום?

אָשִׁיב, כֵּן.

ישאלו ומה עשית לזה?

אָשִׁיב, הַדְּפִסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזוהר"ק, וְאִמְרָתִי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֵמֶת שֶׁכֵּל הַרְבָּנִים וְהָרָאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֵהֶם לְלַמֵּד זוהר הַקְּדוּשׁ הֵם רָאשֵׁי הָעָרֵב רַב, [כֵּל זֶה כְּתוּב בְּזוהר"ק 172 פְּעָמִים – וְגַם מוֹכָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זי"ע – סֵף הַכֵּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְּפִסְתִּי הַכֵּל בְּ-17 סְפָרִים וְכֵל אֶחָד יָכוֹל לְרַאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כֹּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁמְגִיעִים לְכֻלָּל יִשְׂרָאֵל מִיַּדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶהוּ הָאֵמֶת הַיְחִידִי שֶׁיִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה.

וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים לֹא יֵשֵׁב. אֵיזָה מוֹשֵׁב לְצִיִּים זֶה (לִילִי"ת) אִמָּם שֶׁל עָרֵב רַב. שְׁהִיא מְטַמְּאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָהּ. וְכֵן עָרֵב רַב מְטַמְּאִים בְּמוֹשְׁבָם לְצַדִּיקִים שְׁיֹשְׁבִים בִּינֵיהֶם

וּבְתַקוּנֵי זוהר (תִּיקוּן י"ג דף כ"ז ע"ב), עַל הַפְּסוּק "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֲצַת רְשָׁעִים" וְגו' – אֲשֶׁרִי וְתַהֲלֵתוֹ שֶׁל הָאִישׁ – "אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֲצַת רְשָׁעִים, בְּדֶרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים לֹא יֵשֵׁב" (תַּהֲלִים פָּרָק א פְּסוּק א).

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ. הוּא אַהֲי"ה אֲשֶׁר אַהֲי"ה. רֹאשׁ לְכֹל הָרָאשִׁים וְעֲלִיָּה נֶאֱמַר (שִׁיר ז) רֹאשֶׁךְ עֲלֶיךָ כַּכְרֶמֶל. וְזֶה תַּפְּלִיִן שֶׁל רֹאשׁ. וְדַלֵּת רֹאשֶׁךְ כְּאַרְגָּמָן. זֶה תַּפְּלִיִן שֶׁל יָד. וְבוּ מִשְׁבָּחִים לְבַת בְּזָה הָאֲשֶׁרִי (וְעַל כֵּן בְּרָאשִׁית שֵׁם אֲשֶׁרִי שֵׁם בַּת) זֶה הוּא שְׁכָתוּב (בְּרָאשִׁית ל) בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת. [הֵם הַצַּדִּיקִים שֶׁמְעַלִּים אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה] מִי זוֹכֵה לִיכְנֵס שָׁמָּה, אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֲצַת רְשָׁעִים. שְׁהִיא עֲצָה רְעָה מִצַּד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע. (מִי הַרְשָׁעִים. זֶה סְמָא"ל וְנֶחֱשׁ) וּבְדֶרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד. אֵיזָה דֶּרֶךְ חַטָּאִים. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (מִשְׁלִי ל) כֵּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת אֲכָלָה וּמְחַתֶּה פִּיהָ וְגו'. וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים לֹא יֵשֵׁב. אֵיזָה מוֹשֵׁב לְצִיִּים זֶה (לִילִי"ת) אִמָּם שֶׁל עָרֵב רַב. שְׁהִיא מְטַמְּאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָהּ. וְכֵן עָרֵב רַבִּיּוֹ

לז. בספר מטעמי הזוהר, זו"ל:

הַמְצַפִּים וּמְאֱמִינִים לְגֹאוֹלָה, הֵם יִזְכוּ לְכֹל הַטּוֹבוֹת הַמוֹבְטָחוֹת:

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵא) הֵן יְבוֹשׁוּ וְיִקְלְמוּ כֹּל הַנְּחָרִים בְּךָ וְגו'. זְמִין קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבַּד לִישְׂרָאֵל. כֹּל אֵינוֹן טְבָאוֹ, דְּקָאֵמַר עַל דִּי גְבִיאֵי קְשׁוּט... (עֲתִיד הַקְּב"ה לְעֲשׂוֹת לִישְׂרָאֵל אֶת כֹּל הַטּוֹבוֹת שֶׁנֶּחְבְּאוּ גְבִיאֵי הָאֵמֶת, וְסָבְלוּ עֲלֵיהֶם גְּלוּת...) אֲבָל אֲזַלִּין לְבֵי מְדַרְשׁוֹת, פְּתַחֲחִין סְפָרֵין, וְחִמְאָן כֹּל אֵינוֹן טְבָאוֹ, דְּקָא מְחַקוּ, וְחִמְאָן כְּתִיבִין בְּאוּרִייתָא,

דְּאֲבָטַח לוֹן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהֶו, וּמִתְנַחֲמִין בְּגִלְתֵּיהוֹן... (וּישְׂרָאֵל הַחֲזִיקוּ מִעֲמֵד פֶּאֶר שׁ רָאוּ בְּסָפְרִים הַקְּדוּשִׁים אֶת כָּל הַהִבְטָחוֹת וְהַטּוֹבוֹת הַשְּׁבִיטִים הַשִּׁי"ת...) וְעַל דָּא, הֵן יְבוֹשׁוּ וְיִקְלְמוּ כֹּל הַנְּחָרִים בְּךָ. מֵאֵי כֹּל הַנְּחָרִים בְּךָ. דְּאֵתְקַפּוּ נְחִירֵיהוֹן בְּרִגְזָא אַעֲלֵךְ בְּגִלוּתָא דָּא. בְּהֵוֹא וְזָמָן. יְבוֹשׁוּ וְיִקְלְמוּ מִכָּל טְבִין דִּיחִמְמוֹן לְהוֹן לִישְׂרָאֵל. (וְעַל זֶה הַתְּנַבֵּא הַגְּבִיא שְׂרָק מִי שְׁהֶאֱמִין וְצִיפָה לְקִיּוֹם הַגְּבוּזָה הוּא יִזְכֶּה לְשִׁמּוֹחַ גְּאוֹלָה, וְהָעָרֵב רַב יְבוֹשׁוּ וְיִקְלְמוּ כִּי הִלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל – וְהַרְצָה לְהִינְצֵל מִקְּלִיפַת הָעָרֵב רַב מְוָרַח לְעֲסוֹק בְּזוהר הַקְּדוּשׁ, כְּתִיבַת נֹחַ שְׁהֲצִילָה

מהמבול). (זוהר הקדוש פְּרַשְׁת כִּי תִשָּׂא דָף קפ"ח ע"ב)

הרוצה להינצל מקליפת הערב רב מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, כתיבת נח שהצילה מהמבול

ואינו ערב רב רשיעי, (ואותם הרשעים שמהערב רב) דִּיתְקִיִּים בְּהוּ בַּהוּא זְמַנָּא, (יתקיים בהם לפני ביאת המשיח הכתוב): (דניאל ב') יִתְבָּרוּ יִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים. (שָׂאוּ יְהִיָּה בִירוּר גְּמוּר בִּישְׂרָאֵל) יִתְלַבְּנוּ: אֵינוֹן מְאֲרֵי מְשֻׁנָּה. (אלו בעלי המשנה שיתבררו על ידי לימוד התורה) וְיִצְרְפוּ: אֵינוֹן זֶרְעָא קַדִּישָׁא דְשָׂאָר עֵמָא. (זוהר הקדוש של שָׂרָה הָעַם יִתְבָּרוּ על ידי מצוות ומעשים טובים וצדקה) הִדָּא הוּא דְכַתְיָב, (וכנה יג) וְצִרְפְּתִים כְּצִרְף אֶת הַכֶּסֶף. (דהיינו על ידי כסף שנותנים לצדקה) וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵינוֹן עֵרְב רַב. (ואלו הערב רב יָצְאוּ מִקְּלַל יִשְׂרָאֵל)

(דנאל יב) וְהַמְשֻׁכִּילִים יְבִינוּ, אֵינוֹן מְאֲרֵי קַבְּלָה, (המשכילים הם אלו שעוסקים בסודות התורה) דְּאִתְמַר בְּהוּ (דניאל יב) וְהַמְשֻׁכִּילִים יְזַהְרוּ כְּזֹהַר הַרְקִיעַ. אֵלֵינוּ אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלוּ בְּזֹהַר דָּא, דְּאִקְרִי סִפְר הַזֹּהַר, (אלו הם הצדיקים שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר) דְּאִהוּ כְּתִיבַת נַח, (שהוא כתיבת נח שמציל מהמבול) דְּמִתְפַּנְשִׁין בְּהָ שְׁנַיִם מַעֲרֵ, וְשָׁבַע מִמְּלִכּוּתָא. וְלְזַמְנִין אַחַד מַעֲרֵ, וְשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. (שקמו שלא כולם וכו' להיכנס לתיבה לפני המבול, כך רק הזרזים והמשכילים וכו' להינצל על ידי הזוהר הקדוש, כי הזמן קצר, כמו שכתוב במלאכי (פרק ג' פסוק א) הַנְּנִי שׁוֹלַח מְלֶאכִי וּפְנֵה דְרָךְ לִפְנֵי וּפְתָאוּם יְבוֹא אֵל הַיְכָלוֹ הָאֵדוֹן אֲשֶׁר אִתָּם מְבַקְשִׁים וּמְלֶאכֶר הַבְּרִית אֲשֶׁר אִתָּם חֲפְצִים הִנֵּה בָּא אֲמַר ה' צְבָקוֹת) דְּבָהוּ (באלו שיזכו לעסוק בזוהר הקדוש) יִתְקִיִּים (שמות א) כָּל הַבֵּן הַלֵּיד הַיְאוּרָה תִשְׁלִיכוּהוּ. (להיות בבחינת גנים, ומקראשונים לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בגימנו) וְדָא אוּרָה דְּסִפְרָא דָּא, וְכֹלָא עַל סִבָּה דִּילָךְ. (זה האור של ספר זוהר הקדוש אייר בנשמותיהם, וְכֹל זֶה בְּזִכּוֹת הַרְשִׁב"י הַקְּדוּשׁ). (זוהר הקדוש פְּרַשְׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ - וְיַעֲזֵא מִהֵמָנָא, דָּף קנ"ג ע"ב, וְעַן תִּיקוּנֵי זֹהַר תִּיקוּן כ"א עמוד נ"ג, נ"ד)

עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באוריתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתרות, וגם להיותם מקלל ראשי ושיבות, ודגני סנהדראות, להיות שמם

וריקם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפְּרַשְׁת בְּרֵאשִׁית (דף כ"ה): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ עַל פְּסוּק אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, שְׁחַמְשָׁה מִיָּנַיִם יֵשׁ עֵרְב רַב, וּמִן הַג' מִיָּנַיִם, מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא פֶת גְּבוּרִים, דְּעֲלִיָּהוּ אִתְמַר מֵהָה גְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אֲנָשִׁי הַשָּׁם, וְאֵינוֹן מִסְטָרָא דְאַלִּין דְּאִתְמַר בְּהוּ (בראשית יא) הִבֵּה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְגו' וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּנִבְנוּ פְתֵי כְּנֹסִיּוֹת וּפְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשִׁוְיִין בְּהוּן סִפְר תּוֹרָה וְעֵטְרָה עַל רִישֵׁיהָ, וְלֹא לְשָׂמָה, אֵלָּא לְמַעַבְד לֹון וְכו'. וְהִנֵּה עַל הַפֶּת הַזֹּאת אֲמָרוּ בְּגִמְרָא: כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה שְׂלֵא לְשָׂמָה נַח לוֹ שְׁנֵהֲפִכָה שְׁלִיתוֹ עַל פְּנָיו וְלֹא יֵצֵא לְאוֹר הָעוֹלָם.

ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרום כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא באמרו לשון קלות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו דזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטורח ולענין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעוות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים וויטאל על שער ההקדמות - ועין אור זוהר פרק כ"ח).

הערב רב: מי שאינו עוסק בספר הזוהר, כל תורתו הוא משפה ולחוצץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובנדאי לא ישיג ארחות חיים

מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה ולחוצץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובנדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי לימוד הזוהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה

מטמאים^{לח} במושבכם לצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה. ומי שמתדבק באותו אשרי.

אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שתלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם ולילה. שלא יתבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו רגע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרגע היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממציאות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מיישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקו והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פ"ק חלק דף צ"ט ב') כל העוסק בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות פ"ה) כל העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו.

לח. בספר "נתיבי הזוהר", וז"ל:

היות וחו"ל גילו לנו שהערב רב הם המעקבים את ביאת המשיח, וכל הצרות ממחמתם, והזוהר הקדוש מלא מזה בהרבה מקומות, לקטנו מראה מקומות נרחב ובהקף נפלא.

310 מראה מקומות שכתבו והזוהרו אותנו להיות נזהרים מן הערב רב - כנגד ש"י עולמות המוכנים לצדיקי האמת

ראה: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב. כח, עב. רסב, עב. רסג. עא. - זוהר שמות מה, עב. סז, עא. קיד, עא. קכ, עא. קכד, עא. קצ. עב. קצה, עא. קצז, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. - זוהר ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צז, עא. קיא, עא. - זוהר במדבר קכב, עב. קכד, עא. קנב, עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. - זוהר דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא. רפב, עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב. כז,

שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ונמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא ויליגא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. הב לן עותרא הב לן קרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכינתא. ובנדאי לא נשיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר וכתבי מן הרב חיים ויטאל בלבד, וכן בספר שערי אור שכלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה (היכל הנקה קומנה פרשת עקב ז, י"ט - אור הזוהר פרק י').

רק הלומד תורה לשמה מציל את העולם

ואמרו חז"ל (סנהדרין צ"ט): אמר רבי אלכסנדרין כל העוסק בתורה לשמה משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שנגאמר: "או יחזק במעוץ ועשה שלום לי שלום יעשה לי". רב אמר כאילו בנה פלטרון של מעלה ושל מטה שנגאמר: "ואשים דברי בפי ובעל ידי כסיתיר לנטע שמים וליסד ארץ". רבי יוחנן אמר: אף מגן על כל העולם כולו שנגאמר: "ובצל ידי כסיתיר". ולוי אמר אף מקרב את הגאולה שנגאמר: "ולאמר לציון עמי אתה".

ועיין בספר "נפש החיים" (שער ד' פרק כ"ה), שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לך תורה לשמה יותר מלימוד הזוהר הקדוש, (עיין אור הזוהר).

זה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצם כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מרוע בחירתם. המה ירדו שאול חיים ומגורשים מהסתפח בנחלת עבדי ה' הדבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטינו רגלם ליחרב ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבא פ"ב):

חיקור דין ח"ג פ' כ"ב, מאמר אם כל חי ח"א סי' ג', כב, - ספר יונת אלם פ"ד, כתבים: מאמר הנפש: ח"ב פ"ד, ח"ה פ"י, י"ב, חלק י"ז פ"ד, מאמר מאה קשיטה: סי' כ"ו, סי' נ"ג, מאמר שבתות ה': כת"י ח"ג, מאמר צבאות ה' ח"ב. - של"ה הקדוש: שער האותיות: עמק ברכה אות ו', מסכת שבועות פרק תורה אור אות מ"ו, מסכת תענית דרוש מטות מסעי אות כד, מסכת יומא הל' תשובה אות סב, - ספר בראשית: וישב, מקץ, ויגש. ספר שמות פ' בא תורה אור אות ג', פ' כי תשא תו"א אות ג', פ' ויקהל פקודי תו"א אות ב', ספר במדבר נשא בהעלותך תו"א אות יג, פ' חוקת תו"א אות ב', פ' ואתחנן תו"א אות א', ג - ווי העמודים פ"ו. - הרמח"ל הקדוש: ספר דרך עץ חיים, ספר אדיר במרום ח"א תניא אמר רבי שמעון, ומחצדי חקלא זעירין אינון, למגזר מילין דקשוט, ח"ב מאמר ביאור ז' מלכים. - ספר תיקונים חדשים: הקדמה, תיקונא תמינאה, תיקונא תמיניסר, תיקונא תמינא ועשרין, תיקונא חמשין וחמש, תיקונא שבעין. - ספר קנאת ה' צבקות ח"כ, - מאמר ויהי מקץ. - פירוש הרמח"ל עה"ת בראשית, שמות, במדבר, דברים. - דרוש בסעודת ליל טו"ב בשבט ה' תצ"ג. - דרושי ונתת הכסף. ראשי פרקים ד"ת לרמח"ל, - ספר תקט"ו תפילות: תפילה קיג, קנא, קנד, קעו, קעז, רב, רפט, שי, שעא, תפילה חשמ"ל, תצה, תפלה ואתחנן. - שערי הלשם מהר"ש אלישוב: ח"א סי' טו פ"א, ח"א סי' יט בסוד נורא עלילה, ח"ב סי' ב' פ"ב, פ"ג, סימן ד', סי' ה', סי' ו', סי' ז', סי' יג פ"ד. - הגר"א מוילנא, אבן שלמה פ"א. ביאור הגר"א על תיקוני זוהר דף קיא עא. - יהל אור על הזוהר בראשית דף כח עב. אדרת אליהו פ' דברים. ביאור על תיקוני זוהר דף צז עב.

תלמידי בעל שם טוב: אוצר החיים - קאמרנא פ' תצא. - היכל הברכה: וארא, כי תשא, פקודי דף שיח, פ' בלק, פ' ראה, דף יג עב פ' תצא, עקב דף סח עב, דף רט ע"א. כי תבא דף כח ע"ד. - זוהר חי פ' בראשית דף כה עא, דף כג עב. דף לז עא. דף קא ע"ד, דף קו עא, דף קיב ע"ג, דף קיג, דף שכט ע"ד. פ' ויחי ד' תכו, דף תלט. שמות דף ז' ע"ג, דף פו ע"ד. דף קע עב. - זקן ביתו מ"א אופן ז דף מז, אופן טז דף עה, מ"ד אופן י"ג דף רט. - נתיב מצוותיך שביל אמונה ג' אות כו. - תולדות יעקב יוסף פ' נשא דף תס, פ' שופטים

עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא. מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב. צו, עב, צז עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח, עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד, עא. קמו, עב. קמוז, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו מאמר ד' גווני עינא. פ' יתרו מאמר ז' ימי בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטין דמצחא. - תיקוני זוהר חדש: דף כז עא.

עץ חיים להאריז"ל: הקדמת מוה"ר חיים ויטאל על שער הקדמות. עץ חיים שער לב פרק א' מ"ת. שער לח פ"ו מ"ת. שער מט פ"ג. - שער הגלגולים הקדמה כ'. הקדמה לג. הקדמה לט. - שער הפסוקים: פ' ויגש, שמות, בא, בשלח, כי תשא, בלק, עקב. ספר מלכים א', ישעיה. - ספר הליקוט: פ' תולדות, וישב, שמות, בשלח, כי תשא, בהעלותך, חוקת, דברים, ואתחנן, עקב, כי תצא, וילך, ספר מלכים א', ישעיה, תהלים. - ספר עץ הדעת טוב להאריז"ל: פ' בא, בשלח יתרו, משפטים, תרומה, כי תשא, ויקהל, פקודי, שמיני, קדושים, במדבר, בהעלותך, חוקת, בלק, פנחס. - שער מאמרי הרשב"י פ' משפטים, ליקוטי תורה פ' בראשית, מקץ, שמות, ויקהל.

ספר משנת חסידים: מסכת יעקב פ"ב, מסכת סדר ליל פסח פ"י. - פירוש רימונים להרמ"ק: שער כג פ' טז. - אוצר עדן הגנוז למהר"א אבולעפיא: ח"ב סי' א'. - ספר הפליאה להמקובל האלקי רבי אביגדור קרא מפראג. - עבודת הקודש למר"מ אבן גבאי ח"ב פ"ב. - ספר המפואר למוהר"ש מולכו דרוש על פ' בראשית. - מגיד משרים לרבינו יוסף קארו פ' תרומה, פ' במדבר. - חסד לאברהם למהר"א אזולאי מעין א' נהר יז, מעיין ב' נהר ס"ז, מעיין ד' נהר נד, מעיין ה' נהר יז, כה, לב, מעיין הששי הקדמה, נהר א'. ב', ה'. - מגלה עמוקות עה"ת: פ' תולדות, וישלח, ויגש, וארא, בא, תרומה, ויקרא, תזריע, קדושים בהר, בחקותי, שלח, קרח, חוקת, בלק, פנחס, ואתחנן, וזאת הברכה. - מגלה עמוקות רנ"ב אופנים על פ' ואתחנן: אופן כד, נח, עד, עח, פ, צז, קי, קכ, קמד, קפז, קצח, רנא, רנב. - ספר מבוא לחכמת הקבלה למהר"ש טולידאנו: ח"א שער ז' פ"ז, ח"ב שער ו' פ"ז, ח"ב מאמר א' חנוכה. - ספר מעולפת ספירים: מוהרנ"ש אלגאזי: יום תשעה עשר אות י"ג, טו, יום עשרים ואחד אות לב, - ספר עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו: מאמר

שהוא הכתר והראש של התורה. נאמר בו והיה כעץ שתול על פלגי מים. וזה עץ החיים שנאמר בו ועלהו לא יבול.

עכשו תשאלו איך יכולים לדבר על גדולי ישראל כף?

התשובה היא שבאמת יש לנו מהדור האחרון יותר ממאה גדולי ישראל האמתיים ממאה שנים האחרונים, ביניהם החפץ חיים והחזון איש זצ"ל, שכלם צוו לנו ללמד זוה"ק, ואלו שלא הולכים בדרכיהם הם הערב רב האמתיים¹⁰¹.

לכל אחד ישאלו בבית דין של מעלה מה עשית להצלת עם ישראל ולקרוב הגאולה?

ואם התקשרו אתנו שכלנו ביחד נפרסם את למוד הזוהר הקדוש כשישאלו אתכם בבית דין של מעלה מה עשית להצלת עם ישראל?

תענו, חלקנו זוהר הקדוש בכל מקום ומקום, והפצנו שעורים בזוה"ק בכל מקום שיכלנו, וזכינו לקיים בעשה טוב אמרם ז"ל (שבת דף נד עמוד ב'): כל [מי] שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה - נתפס על אנשי ביתו. באנשי עירו - נתפס על אנשי עירו. בכל העולם [כלו] - נתפס על כל העולם כלו¹⁰². וזכות הרבים יעמוד

ע' קנב, קנו, קסא. דברי יואל מכ' ח"א ע' קלה, פ' וישלח דף קכ. - שולחן הסהור מאמר אמונה ופרנסה דף עד, זכרון צדיקים חודש אייר. - אור הנר דף יג. סיפורי הרמ"ח ע' כה. - אוצר הסיפורים ח"ד א' ד' (מרגליות). פאר וכבוד (סיפורים מהר"ש מבעלזא) דף 258.

לט. זוהר.

מ. החפץ חיים במכתבים (מכתב כ"ה) כותב וז"ל: כי כל תלמיד חכם בגדר 'צופה', במקום נביא להוכיח לעם דרך ד', וח"ו אם מתרשל בזה עוונו גדול למאד, ובימינו אלה מי שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם לענין זה.

ועל הרבנים שבכל עיר ועיר שלא להתעצל בזה ולדחות הענין כלאחר יד כי עליו לדעת כי בנפשו הוא ויתבע חס ושלוש על זה, וכל הרוצה להנצל ממדת הדין הקשה עליו להוכיח ולזרז להמון ישראל ואז את נפשו הצייל, כי בודאי יטענו המון ישראל בעת שיובאו לדין על מעשיהם הרעים, שאינם אשמים בזה, מפני שהתלמידי חכמים והרבנים לא הוכיחו אותם על מעשיהם, ועל כן על הרבנים להוכיחם ולהורותם את הדרך הנכונה הטובה והישרה ואז את נפשם הציילו ממדת הדין הקשה וגם את המון ישראל יחזרו למוטב במדה

דף תרסו. - בני יששכר מאמר חודש אדר מאמר ג'. ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ת, כב. - דברי חיים פ' ויקהל. דברי שמחה מכתב יג. - אשורי האיש דף מט. ארץ החיים א' פ"ב. אור עולם אות יא. תפארת היהודי אות ו'. נפלאות היהודי ח"ת דף 46. על הגאולה ע' קלו. דברי יואל פ' נשא ע' קפת. דברי שמואל (סלאנים) פ' נח. דברי תורה מונקאטש מהדו"ת א' טו. אשורי האיש דף מט. מכתב התעוררות ע' עג. הרה"ק רבי דוד מלעלוב. זכרון יעקב יוסף מע' צ. אמת ואמונה דף ו' עב. שמחת ישראל, מאמרי שמחה. גאולת הארץ דף ו'. חידושי הרי"ם על מסכת גיטין, השמטות לפ' שלח. חידושי הרי"ם, גלות וגאולה. פירוש הגר"א על דרך הרמז מגילת אסתר א. חוט המשולש דף מב. חת"ס דרוש ח' תמוז תקס"ט. על הגאולה ועל התמורה דף קפז. קדושת יום טוב פרשת וזאת הברכה. מהר"י ט"ב הגש"פ דף קטז. משכיל אל דל (קאלאמייא) ח"ג כלל י פרט א. - חידושי תורה פ' קרח ע' רנ. ויואל משה מאמר א' סי' קנג. מאמר ש"ש דף קנ. חידושי תורה דברים ע' לח. על הגאולה ע' קעז. חידושי תורה ע' כו בשלח, ע' קעט, קרח ע' רנ. בהעלותך ע' קלג. תשי"ז ע' לד, ע' תקלו, תש"כ ע' לב, חיד"ת דרשות מא"י ע' קנה. - דברות קודש. ויואל משה

דישראל, ועי"ז נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח כי העמידו גברי רברבי בחריקוהו והיינו רישך בקריא ורישא דרישיך בחמימי ומ"מ קרירי איכא, וכל זה בחלק חוקים ומצות, עכ"ל.

(שו"ת חת"ס חו"מ סימן קע"ז)

ואם תאמר מה לפחותי ערך כמונו לעסוק בתוכחות הלא ישיבו נגדינו טול קורה מבין עיניך, אך אין זו תשובה מספקת מפני שבספינה אחת יחדיו אנו נוסעים, מאחר שאם לא נמחה ניתפס בעוונות הדור, ולהציל נפשינו אנו צריכים וחייבים וכמו שכתב החפץ חיים בספר גדר עולם וז"ל: והנה ידוע כי יש על כל איש מישראל מ"ע מה"ת להוכיח בעמיתו כשנכשלין באיזה איסור כמו שנאמר הוכח תוכיח וגו' ועי"ז שמוכיחו הוא מציל את עצמו שלא יתפס באותו חטא דכשם שנפרע הקב"ה מעושי העון כן נפרע מאלה שהיה בידו למחות ולא מיחו (שבת נ"ה) מי שיש בידו למחות באנשי עירו ולא מיחה נתפס עבורם ומי שהיה בידו למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס בעון אנשי ביתו וגם ידוע דכל איסור שנעשה בפרהסיא הוא חמור הרבה יותר מבצנעא שנקרא מחלל ש"ש בפרהסיא ואז גם חיוב ההוכחה גדול ביותר שלא יאמרו הותר מצותי של הקב"ה ועל כן גם במנהג הרע הזה שעוברים בפרהסיא על עוונות חמורות כחילול שבת, טהרת המשפחה וכדומה כל איש שיראת השם נגע בלבבו חלילה לו לשתוק ושלא למחות בזה, ומי שיכולת בידו למנוע ולא מנע הלא יתפס גם הוא בחומר העון וכנ"ל, וכדאיאת כעין זה ג"כ בויקרא רבה (על הפסוק שה פזורה ישראל). ישראל נמשלו לשה מה דרכו של שה לוקה באחד מאיבריו וכולם מרגישיין [היינו כל הצאן דדרכן להמשך זה אחר זה וכשאחת לוקה באבריה ופסקה מליך עוד, כולם יעמדו באותו מקום] אף ישראל אחד חטא וכולם נענשים.

וכן תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבים בספינה נטל אחד מהם קודח והתחיל וקדח תחתיו, אמרו לו חבריו למה אתה עושה כן, אמר להם מה איכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו מפני שאתה מציף את הספינה וכו'. ע"כ. הרי את נפשינו אנו תובעים ורוצים להציל וכן את נפשות בני ביתינו היקרים לנו שאנו חסים עליהם בנפשינו להצילן, האם במצב כזה שטובעים בספינה בלב ים בגלל שהזולת קודח בזה חור שיין

מרובה, ויהי טוב לנו עי"ז בזה ובבא ונזכה לגאולה ולישועה במהרה. עכ"ל.

ואין לומר שלום עלי נפשי מאחר ובכל עיר ועדה יש בי"ד שנתמנו על ידי הקהל, ולכן אין החיוב מוטל על כל ישראל, ובפרט במקומות שיש רבנים ראשי הקהל אל נאמר שעליהם מוטל הדבר, כי על כל אדם מישראל החיוב למחות ולפגוע בעוברי עבירה ואסור להעלים עין מעוברי עבירה, דבר זה מוטל על כל ישראל, ובית דין שליחותם דכל ישראל עבדי ועל ידי זה נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח, אבל כשאין בית דין עושה שליחותם דישראל, שוב חלה החובה בזה על כל אחד מישראל כמ"ש החת"ס בתשובותיו וז"ל:

וקיום חוקים ומצות כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס מי שאינו מוחה ויש בידו למחות בכלל אשר לא יקים את דברי תורה הזאת כפי רמב"ן פ' תבוא עפ"י ספרי, ומ"ש אשר לא יקים זה ב"ד שלמטה לאו דוקא ב"ד אלא כל אדם מישראל קטן וגדול שם הוא, אם יש בידו לעשות, וכת' ואם העלם יעלימו עם הארץ בתתו מזרעו למולך משמע שהי' על ע"ה שלא יעלימו וע"ה איננו ב"ד, כדמוכח בפ' חטאות דע"ה בעשותה היינו הדייט וב"ד היינו עיני העדה, וא"כ על כל ע"ה הטיל הכתוב שלא יעלימו, ומדכתב אח"כ והכרתי אותו למעט כל עולם, ש"מ שהי' להם ג"כ בכרת כמותו אלא שמיעט הכתוב והיקל עונשם מכרת חוץ מעונש שבועות שוא דחמיר טפי ויש עיין בדבר קצת מש"ס פ' שבועות הדיינין, מ"מ אמת נכון שאין בין ב"ד ובין כל שום איש מישראל שיכול למחות ולפגוע בעוברי עבירה ולא כלום, ואפילו תלמיד לפני רבו לא מיקרי אפקרותא לפגוע בהם ולהכות באגרוף רשע עד שתצא נפשו כנחמ' בן חכלי' ואכס ואמרטם ואמר יד אשלח בכס וב"ד שהזכירו בכל מקום לישנא בעלמא הוא ואורחא דמלתא שיש כח בידם כמו קטן אוכל נבילות ב"ד מצויין להפרישו, וכמו במילה ב"ד מצווי' למולו, ורמב"ם ס"ל בס' המצות אפי' דרבנן מה"ת ניהו מלא תסור, ע"כ פסק אפי' באיסור דרבנן ככה, כמ"ש פ"ו מהל' חמץ ומצה באוכל מצה בע"פ (ועי' תי"ט נזיר פ"ז משנה ג') ודברי חי' ר"ן חולין קל"ב תמוהים שכתב שיעור ההכאה ל"ט כמלקות דאורי' והוא תימא נחזור להנ"ל דבר זה מוטל על כל ישראל, וב"ד שליחותיהו דכל ישראל עבדי שנתמנו שלוחא

כתיב ובערת הרע מקרבך, ודע לך כי נפשי הצלת, והוא ברחמי יעביר גילולים מן הארץ וכו'. ויתמו חטאים מן הארץ ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ, עכ"ל.

וכן הוא הדבר בנידון דיין דברחובות העיר נושבים כל הרוחות הרעות והכל מקולקל ומושחת, אש בוער ולעינינו הפרוץ מרובה על העומד רח"ל, כל חלקה טובה נשחתת לאור היום, אוי לנו שכך נפלה בחלקינו, ולעינינו שכך רואות, האם כעת הוא הזמן לערוך חשבונות כגון אלו האם אנו פחותי ערך או ראויים אנו להוכיח בשער, אדרבא בזמן שהאש יוקד הקטן יאמר גדול אני, והחלש יאמר גבור אני, העיקר הוא בשעה זו להרבות כבוד שמים ולהרחיב גבולי הקדושה, כדי לעשות נחת רוח לבוראינו, שזה תכלית ומטרת יצירת האדם בעולם הזה.

והנה ידעתי גם ידעתי מך ערכי כי אין אני ראוי לעמוד במקום גדולים להוכיח במוסר תוכחת, ורבים יאמרו לנפשי אין כוונתו לשם שמים אלא לכבוד עצמו הוא דורש לקנות לו שם, ע"כ אציג לפניך משל נכבד שראיתי בספה"ק "אור לישרים" בשם הרב מו"ה יואל מוכיח זצ"ל, דהנה מנהג ישראל תורה הוא, שנוסעים מוכיחים מעיר לעיר להוכיח את ישראל, ורבים מהמון עם טועים ואין שומעין לדבריהם, מפני שהם לוקחים ממון בשביל הדרשה, ואומרים שתוכחתם אינו אלא קרדום לחפור בה ואין כוונתם לש"ש, ונשא עליהם משלו ויאמר, כי בעיר אחת קטנה, שלא הי' להם בתי אבני גזית כי אם בתי עצי היער, והגגות מכוסים בתבן, והי' שם איש ואשתו שהיו דרים בעלי' תחת הגג.

פעם אחת בלילה הלכה האשה לישן ועדיין היה בעלה ניעור והיה לו נר דלוק וטרם יכבה הנר גם הוא הלך לישן והניח הנר דלוק, צעקה אליו אשתו אולי חס ושלוש יפול ניצוץ אחד מהנר ותשרף כל הבית כולו, עודה מדברת עמו בא שומר העיר והכריז להזהיר העם להשגיח על האש והנרות שלא תגרום לידי שריפה חס ושלוש, אמרה האשה לבעלה, שמע נא וראה מה שהשומר מכריז להשגיח על הנר שלא יגרום לידי סכנה, והוא השיב לה, שוטה שבעולם, וכי סבורה את שבלב שלם הכריז השומר כן, הלא אני יודע שאינו מכריז אלא בשביל שהקהל נותנים לו ממון שיכריז כן, ואילו היו נותנים לו ממון שיכריז

בכלל לומר שמפאת פחיתת ערכינו אין אנו חייבים להתקומם נגדו רק נעמוד מנגד בלי מעש, הלא פתי הוא זה שאומר כן או אפילו חושב כן.

ועוד י"ל דשמעתי בשם הרה"ק מוה"ר צבי מרידניק זצ"ל בעת שכמה מכת המתחדשים רצו לייסד ברודניק בית ספר לפי רוח הזמן ונודע לו הדבר ברגע האחרונה קודם שנסע אז לדרכו, ועלה על הבימה וישא משלו ויאמר, איש עני ונבזה עבר פעם במסע נודויו דרך עיירה אחת וראה כי פרצה אש ואחזה בבית אחד, וירא כי אנשים עומדים שם בשלוות נפש ואינם מתעוררים להזעיק את אנשי העיר להציל את עצמם, ויחשוב בלבו אם יפתח פיו ויצעק להודיע לאנשי העיר על דבר שריפה הלא ילעיגו לי, מה לך שפל ונבזה בעסק השריפה, היש לך חלק ונחלה בעיר הזאת, ושוב החליט בדעתו יעבור עלי מה, אש בוער והאנשים בחזקת סכנה לא אוכל לעבור על כך בשקט, והתחיל לקרא בקול לעורר אנשי העיר מתרדמתם, וסיים כ"ק אאמו"ר בלבת קדשו, יהודים יקרים אש בוער הצילו את נפשתיכם - ואכן חפץ ה' בידו הצליח לבטל מזימות אנשי רשע.

חייבים להכנס במחלוקת כדי למחות בידי עוברי עבירה

מהר"ם חגי"ז בספרו אלה המצות מצוה תקמ"ז וז"ל: מצוה על כל יחיד ויחיד להוכיח את חברו, אפילו קטן לגדול שרואה בו דבר שאינו הגון, חובה עלינו להסיר המכשול מלפניו, כי הוא ג"כ תחת סוג לאו שבכללות דלפני עור לא תתן מכשול וכו', דכל מחלוקת ופירוד שהוא לש"ש ולמחות בידי עוברי עבירה, אין זהו נקרא בעל מחלוקת, כאשר דמו ההמוניים הבהמיים אשר דרך ה' לא ידעו. ואת הישרה יעקשו, וזבכל עת וזמן שרוצים ללכת בשרירות לבם הרע תפסו להם הדרך שדרכו בו אנשי הענותות, להכות בלשונם את הבא להועיל להם ולהסיר המכשול מפניהם ואומרים עליו שהוא בעל מחלוקת, ושהוא עובר ומתעבר על ריב לא לו וכו', וידעתי גם ידעתי מהיכן נשתרבו ונסתבך טעות זה בין שהם מחשבין שהם מבינים בכונת דבריו וכו', ולכן לכל פרט היוצא מכללן ורובן של ישראל אין לחוש אליו, דאפשר אם נחקור נמצא מי אביהם אפשר עדיין המה משארית הפליטה מהערב רב אשר תמיד היו לאבן נגף לבני ישראל וכו', וענין מכשול החטאים בנפשותם

לְכֻלָּם, שִׁיקִים בְּכֶם הַמְשֻׁנָּה (מסכת אבות פֶּרֶק ה' מִשְׁנָה י"ח) "כָּל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים, אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. מִשָּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּים, זְכוּת הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ".

בזוהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ה ע"א וע"ב עד קכ"ו ע"א):

וַיִּשְׂרָאֵל אֶתְקַרְיָאוּ אָדָם, וּמִנִּין דְּאִית בְּהוֹן בְּעִירָא וְאָדָם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל לד) וְאַתָּן צִאֲנֵי צִאֲן מְרַעִיתֵי אָדָם אֲתָם. וְאַתָּן צִאֲנֵי צִאֲן מְרַעִיתֵי, אֵינּוֹן עִמֵּי הָאָרֶץ, מְבִין, מִסְטָרָא דְטוֹב. אָדָם אֲתָם, תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים.

וּבִקְרָא דָא נְמִי רְמִיז לֵיהּ, (תהלים פא) לוֹ עִמֵּי שׁוֹמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּתַר דְּאָמַר עִמֵּי, אָמַאי קָאָמַר יִשְׂרָאֵל. אֵלָא עִמֵּי: עִמֵּי הָאָרֶץ. יִשְׂרָאֵל: תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים. וּבִגְוִיָּהּ אֲתַמַּר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים בְּיַד רָמָה.

בְּגִוּוֹנָא דְפְלִיג לֹוֹן קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא בְטוֹרָא דְסִינֵי, הָכִי פְלִיג לֹוֹן בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא, דִּישְׂרָאֵל דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות יג) וְחַמוּשִׁים עָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאָרֶץ מִצְרַיִם, מִסְטָרָא דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְּאֵינּוֹן חַמּוּשִׁין שְׁנִין דְּיוֹבְלָא, אֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות יט) הִמָּה יַעֲלוּ בְהָר. וּבְהוֹן (שמות יד) וַיֹּסַע מִלֶּאֶד הָאֱלֹהִים הַהוֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל. וְלוֹן אֲתַמַּר (שמות יט) וְאֶשָּׂא אֶתְכֶם עַל בְּנָפֵי נְשָׂרִים, דְּאֵינּוֹן עֲנֵנִי כְבוֹד. וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים בְּיַד רָמָה, הָכִי יִפִּיק לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, בְּכָל הַאי יְקָר.

וּבְגִוּוֹנָא דְאֲתַמַּר בְּעִמֵּי הָאָרֶץ מִסְטָרָא דְטוֹב, (שמות יט) וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. הָכִי יְהוֹן בְּמִפְקָנָא בְּתַרִּיתָא, תַּחוּת תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, בְּעֵבְדָא דְאֵזִיל לְרַגְלֵיא דְסוּסָיא דְמָאֲרִיהּ. וּבְגִוּוֹנָא דְאָמַר לֹוֹן בְּתַחֲתֵית הָהָר, אִם תִּקְבְּלוּ תוֹרַתִי מוֹטָב, וְאִם לֹא שָׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם. הָכִי יִמָּא בְּמִפְקָנָא פּוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא, אִם תִּקְבְּלוּ עֲלֵיכוֹן תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בְּמִפְקָנָא דְגִלוּתָא, כְּאָדָם דְּרָכִיב עַל סוּסָיא, וְעֵבְדָא דְמִשְׁמַשׁ לֵיהּ מוֹטָב. וְאִם לֹא תִפְּנֹן תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם, בְּגִלוּתָא.

וְעַרְב רַב בְּגִוּוֹנָא דְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות כ) וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק. הָכִי יְהוֹן רְחִיקוֹן מִן פּוֹרְקָנָא, וְיַחֲמוֹן לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, וְלַעֲמָא קְדִישָׁא בְּכָל הַאי יְקָר, וְאֵינּוֹן רְחִיקוֹן מִינֵיהּ. וְאֵי בְּעוֹ לְאֲתַחְבְּרָא בְּהַדְרֵיהּ מַה כְּתִיב בְּהוֹן, (שמות יט) לֹא תִגַּע בּוֹ יַד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יִרְהַ יִירָה. בְּהַהוּא זְמָנָא יִתְקִיִים בְּהוֹ בִישְׂרָאֵל, (דברים לב) יִי בְּרַד יִנְחֲנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נִכְר, וְהָא אוּקְמוּהָ אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחָ. (שמואל א ב) וְרַשְׁעִים בַּחֲשָׁד יִדְמוּ, אֵינּוֹן עַרְב רַב. וּבְגִין דָּא אָמַר נְבִיאָה עֲלֵיהּ, (יחזקאל יג) וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ.

והניח לשרוף את ביתו באש, כך הדבר הזה שהמוכח מזהיר את העם, שיעזבו מעשיהם הרעים דאל"כ יפלו בגיהנם אשר שם ישרפו את גוויתיהם כמ"ש "נהנה יום בא בוער כתנור" וגו', והשוטים ידמו בשביל שהמוכח אינו מוכיח לשם שמים אין נותנים לב לדבריו עד שבאה השריפה עליהם, הלא אין לך שטות גדול מזה, עכת"ד ודפח"ח.

שיציתו העיר גם כן הי' מכריז, על כן אין אני פונה לדברו כלל, והלך לישן והניח הנר דלוק, וכאשר פתרה כן הי' ונפל הנר על השולחן ונדלק כל הבית ונעשה שריפה גדולה, וכמעט נשרף כל העיר ובקושי גדול הציל את נפשו ונפש אשתו ולא נשאר להם כי אם גוויתים. - ראו נא השוטה הזה, שבשביל שהשומר לא הכריז בלב שלם, לא רצה לשמוע לדבריו

אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעתיא איהי לסלקא לעילא, באומאא אימא אנת, דהא כגינדא אנת בעי לסלקא. דיהיב לי קדשא בריך הוא רשו, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך, בקבורה דילך, ולמעבד עמך טיבו, דאנת מחולל בחובין דעמא. הך הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר ליה רעיא מהימנא, באומאא עלך בשמא דיהו"ה, לא תאחר בכל יכולתך, דהא אנת בצערא סגי. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, לאפקא לי מהאי צערא, בהאי קבורה דאתמר עלי, (ישעיה נג) ויתן את הרשעים קברו, ולא אשתמודען בי, ואני חשיב בעינייהו בין ערב רב רשיעיא, כפלב מת דפרח בינייהו, דחכמת סופרים תסרח בינייהו, בכל קרתא וקרתא, ובכל אתר דישראל מפורין בינייהו בין מלכוון. ואתהדרו אינון ערב רב רעין על ישראל, עאנא דקודשא בריך הוא, דאתמר בהו (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסוככים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב בינייהו. ולא יתבין לון באתרין סגיין אלא דבר קצוב, דלא יהא תקומה לגפילו דלהון, ואפילו חיי שעה. וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא פיגונא, חשיבין ככלבים. (מיכה ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לגבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא בינייהו.

ואינון ערב רב, אינון עתירין, בשלוח, בחדווא, בלא צערא, בלא יגונא כלל, גולנין מארי שוחד, דאינון דינין רישי עמא. (בראשית ו) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עלייהו אתמר (איכה א) היו צריה לראש באומאא עלך ומנא תניינא, בחי יי צבאות אלהי ישראל יושב הפרובים, דכל אלן מלין לא יפלון מפוקד, בכל יכולתך למללא בהון קמי קדשא בריך הוא, ולאחזאה דוחקא דלהון. (ע"כ רעיא מהימנא).

[לשון הקודש]

אדם אתם - תלמידי חכמים

וישראל נקראו אדם. ומנן שיש בהם בהמה ואדם? זהו שכתוב (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי - הם עמי ארצות טובים מצד הטוב. אדם אתם - תלמידי חכמים. [הערת העורך: כל יהודי שלומד זוהר הקדוש נקרא תלמיד חכם ומי שלא לומד זוה"ק הוא עם הארץ ונקרא בהמה (אור הזוהר)].

בגלל ישראל - הם התלמידי חכמים נאמר ובני ישראל יצאים ביד רמה ובפסוק זה גם רמוז לו, (תהלים פא) לו עמי שומע לי ישראל וגו'. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - עמי הארצות. ישראל - תלמידי חכמים ובגללו נאמר (שמות יד) ובני ישראל יצאים ביד רמה.

בגאולה האחרונה, יוציא את התלמידי חכמים בכל הכבוד הזה כמו שחלקם הקדוש ברוך הוא בהר סיני, כך חלקם בגאולה האחרונה, שישראל שנאמר בהם (שם יג) וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מצד עץ החיים, שהם חמשים

שְׁנוֹת יוֹבֵל, נֶאֱמַר בָּהֶם (שם ט) הָמָּה יַעֲלוּ בְּהָר. וּבָהֶם (שם יד) וַיִּסַּע מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים הַהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל. וְלָהֶם נֶאֱמַר (שם ט) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים, שֶׁהֵם עֲנְנֵי כְבוֹד, וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רְמִיה, כִּי יוֹצֵא אֶת הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה.

אם תקבלו תורתו - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם. כִּי יִהְיֶה בִּיצִיאַת גְּאֻלָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם בְּגָלוֹת

וּכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּעַמֵּי הָאֶרֶץ מִצַּד הַטּוֹב, (שם) וַיִּתְיַבְּבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר - כִּי יִהְיֶה בִּיצִיאָה הָאַחֲרוֹנָה תַּחַת תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, כְּעֶבֶד שֶׁהוֹלֵךְ לְרַגְלֵי סוֹס בְּעֵלְיוֹ, וּכְמוֹ שֶׁאֱמַר לָהֶם בְּתַחֲתֵית הָהָר: אִם תִּקְבְּלוּ תוֹרָתִי - מוֹטָב, וְאִם לֹא - שֶׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם. כִּי יִהְיֶה בִּיצִיאַת גְּאֻלָּה אַחֲרוֹנָה: אִם תִּקְבְּלוּ עֲלֵיכֶם תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בִּיצִיאַת הַגָּלוֹת, כְּאֲדָם שְׂרוּכָב עַל סוֹס וְעֶבֶד שֶׁמְשַׁמְשׁוֹ - מוֹטָב. וְאִם לֹא - שֶׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם בְּגָלוֹת.

וְעָרַב רַב, יִהְיוּ רְחוּקִים מִן הַגְּאֻלָּה, וַיִּרְאוּ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וְהָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה, וּרְשָׁעִים בַּחֲשָׁף יִדְמוּ - הֵם עָרַב רַב

וְעָרַב רַב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם, (שמות כ) וַיִּרְא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק. כִּי יִהְיוּ רְחוּקִים מִן הַגְּאֻלָּה, וַיִּרְאוּ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וְהָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה, וְהֵם רְחוּקִים מִיָּה. וְאִם יִרְדוּ לְהִתְחַבֵּר אִתָּם, מַה כְּתוּב בָּהֶם? (שם ט) לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִירֵה. בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְקַיֵּם בְּיִשְׂרָאֵל, (דברים לב) ה' בְּיַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֶל נֹכַח, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, אִין מְקַבְּלִים גְּרִים לִימֹת הַמְּשִׁיחַ. (שמואל א ב) וּרְשָׁעִים בַּחֲשָׁף יִדְמוּ - הֵם עָרַב רַב. וּמְשׁוּם זֶה אָמַר עֲלֵיהֶם הַנְּבִיא, (יחזקאל יג) וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֵא.

אָמַר אֵלֵיהֶם, רוּעָה הַנְּאָמָן, נָתַן לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוֹת לְהַתְּגַלּוֹת לָךְ, וְלַעֲשׂוֹת עִמָּךְ טוֹב

אָמַר אֵלֵיהֶם, רוּעָה הַנְּאָמָן, הָרִי שְׁעָה הִיא לַעֲלוֹת לְמַעְלָה, בְּשִׁבּוּעָה אָמַר אַתָּה, שֶׁהָרִי בְּגֻלְגָּלָה אֲנִי רוּעָה לַעֲלוֹת. שְׁנַתֵּן לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוֹת לְהַתְּגַלּוֹת לָךְ בְּבֵית הָאֱסוּרִים שְׁלָךְ, בְּקְבוּרַתְךָ, וְלַעֲשׂוֹת עִמָּךְ טוֹב, שֶׁאַתָּה מְחוּלָּל בְּחֻטְאֵי הָעָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה ג) וְהוּא מְחוּלָּל מִפְּשָׁעֵינוּ.

אָמַר לוֹ רוּעָה הַנְּאָמָן, בְּשִׁבּוּעָה עָלֶיךָ בְּשֵׁם ה', אֵל תֵּאָחֵר בְּכָל יְכַלְתָּהּ, שְׁהָרִי אֲנִי בַצֵּעַר רַב. וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיִּרְא כִּי אִין אִישׁ, עוֹזֵר לִי, לְהוֹצִיאֲנִי מִצֵּעַר זֶה

אָמַר לוֹ רוּעָה הַנְּאָמָן, בְּשִׁבּוּעָה עָלֶיךָ בְּשֵׁם ה', אֵל תֵּאָחֵר בְּכָל יְכַלְתָּהּ, שְׁהָרִי אֲנִי בַצֵּעַר רַב. (שמות ב) וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיִּרְא כִּי אִין אִישׁ, עוֹזֵר לִי, לְהוֹצִיאֲנִי מִצֵּעַר זֶה, בְּקְבוּרָה זֹאת שֶׁנֶּאֱמַר עָלַי, (ישעיה ג) וַיִּתֵּן אֶת הַרְּשָׁעִים קְבָרוֹ, וְלֹא נוֹדַע בִּי, וְאֲנִי חָשׁוּב בְּעֵינֵיהֶם, בֵּין עָרַב רַב הַרְּשָׁעִים, כְּכֹלֵב מֵת שֶׁסָּרַח בֵּינֵיהֶם, שֶׁחֲכַמַּת סוֹפְרִים תִּסְרַח בֵּינֵיהֶם בְּכָל עֵיר וְעֵיר וּבְכָל מְקוֹם שִׁישְׂרָאֵל מְפָזְרִים בֵּינֵיהֶם בֵּין הַמְּלָכִים. וְחִזְרוּ אוֹתָם עָרַב רַב רוּעִים עַל יִשְׂרָאֵל, צֵאן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (יחזקאל לד) וְאַתָּן צֵאֲנִי צֵאן מִרְעִיתִי אָדָם אִתָּם, וְאִין לָהֶם יְכַלַּת לַעֲשׂוֹת טוֹב עִם תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה, ואותם ערב רב הם עשירים בשלוחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא בדחק ויגון, חשובים ככלבים, בנים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שלא מצאו אכסניה ביניהם.

ואותם ערב רב הם עשירים בשלוחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם. (בראשית ז) כי מלאה הארץ חמס מפניהם. עליהם נאמר (איכה א) היו צריה לראש. בשבועה עליך פעם שניה, בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שקל הדברים האלה לא פלו מפיה, בכל יקלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדחק שלהם (עד כאן רעיא מהימנא).

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, בואו ונשמע לצווי של משה רבנו ע"ה לפדות את השכינה הקדושה ולא לחכות למחר [כי מחר זה עצת עמלק], רק תכף ומיד נתאחד ונתחזק ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תכף נגאל, ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

